

HOTĂRÂRE

privind aprobarea amenajamentului pastoral pentru pășunile naturale aflate pe raza unității administrativ-teritorial orașul Bolintin-Vale, județul Giurgiu

CONSILIUL LOCAL AL ORAȘULUI BOLINTIN-VALE

Având în vedere:

Referatul de aprobare al primarului orașului Bolintin-Vale privind necesitatea și oportunitatea proiectului de hotărâre nr. 2013/22.02.2023;

Raportul compartimentului de resort din cadrul aparatului de specialitate al primarului nr. 2014/22.02.2023;

Avizul Comisiei pentru administrarea domeniului public și privat, servicii și comerț și al Comisiei juridice și pentru apărarea ordinii publice;

Văzând și prevederile art.3 lit.d), art.5 alin.(1), art.9 alin.(2), alin.(3),alin.(4) și alin.(7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, ale Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, aprobate prin Hotărârea

Guvernului nr. 1064/2013, cu modificările și completările ulterioare, ale Strategiei privind organizarea activității de îmbunătățire și exploatare a pajiștilor la nivel național, pe termen mediu și lung, aprobată prin Ordinul nr. 226/235/2003 al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor și al ministrului administrației publice, modificată și completată prin Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 210/2009 și nr. 541/2009, ale Ordinului Ministrului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 544/2013 privind metodologia de calcul al încărcăturii optime de animale pe hectar de pajiște, ale Ordinului Ministrului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și Ministrului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 407/2.051/2013 pentru aprobarea contractelor-cadru de concesiune și închiriere a suprafețelor de pajiști aflate în domeniul public/privat al comunelor, orașelor, respectiv al municipiilor, cu modificările și completările ulterioare;

În temeiul art. 129 alin. 2 litera c) și alin. 6 litera b) și art. 139 alin. 1 precum și al art. 196 alin. 1 lit. a) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

HOTĂRĂȘTE

Art.1. Se aprobă amenajamentului pastoral pentru pășunile naturale aflate pe raza unității administrativ-teritorial orașul Bolintin-Vale, județul Giurgiu, prevăzut în Anexa ce face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art.2. – Amenajamentul pastoral prevăzut la alin. (1) reprezintă actul administrativ prin care se gestionează pășunile naturale aflate pe raza unității administrativ-teritorial orașul Bolintin-Vale, județul Giurgiu și este valabil pe o perioadă de 10 ani.

Art.3. Secretarul general al orașului Bolintin-Vale va asigura comunicarea prezentei hotărâri Primarului orașului Bolintin-Vale, Instituției Prefectului – Județului Giurgiu și celor interesați.

PREȘEDINTE DE ȘEDINȚĂ
Zamfir Leontin



CONTRASEMNEAZĂ
SECRETAR GENERAL
Bran Rodica

Bolintin-Vale 28.02.2023
Nr. 16

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE



MINISTERUL AGRICULTURII
ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

DIRECȚIA PENTRU AGRICULTURĂ JUDEȚEANĂ GIURGIU

Municipiul Giurgiu, str. Ghizdarului, nr. 1, CP 080593

Tel. 0246212038, fax 0246219313, e-mail: dadr_giurgiu@yahoo.com

ANEXĂ

la HCL nr. 16/28.02.2023

Giurgiu, _____

Nr. _____

AMENAJAMENT PASTORAL PENTRU

COMUNA BOLINTIN VALE

JUDETUL GIURGIU

Studiul este efectuat pentru Aplicarea Normelor metodologice prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 și cuprinde Amenajamentul pastoral.

CUPRINS

Introducere

Capitolul I. SITUATIA ADMINISTRATIV TERITORIALA

1. Amplasarea localitatii
2. Denumirea detinatorului legal
3. Documente care atesta dreptul de proprietate
4. Gospodaria anterioara a pajistilor din amenajament

Capitolul II. ORGANIZAREA TERITORIULUI

1. Denumirea trupurilor de pajiste, Suprafata pajistilor pe categorii de folosinta
2. Amplasarea – planul cadastral
3. Organizarea administrativa

Capitolul III. CARACTERISTICI GEOGRAFICE SI CLIMATICE

1. Caracteristici geologice si pedologice
2. Reteaua hidrografica
3. Date climatice
4. Regimul termic, pluviometric si eolian

Capitolul IV. VEGETATIA

1. Principalele specii de plante din pajiste - loc.Bolintin Vale

Capitolul V. CADRUL DE AMENAJARE

1. Procedee de culegere a datelor din teren
2. Stabilirea modului de folosinta a pajistilor
3. Durata sezonului de pasunat
4. Numarul ciclurilor de pasunat
5. Capacitatea de pasunat si incarcatura optima

CAPITOLUL VI. ORGANIZAREA, IMBUNATATIREA, DOTARE SI FOLOSIREA PAJISTILOR

1. Stabilirea cailor de acces
2. Stabilirea surselor si a locurilor de adapat
3. Locurile de adăpost pentru animale si oameni
4. Impartirea pajistei pe unitati de exploatare si tarlalele pentru diferite specii
5. Lucrarile care se executa in fiecare an pentru intretinerea si cresterea fertilitatii solului
6. Aspecte generale privind stabilirea metodelor de imbunatatire a covorului ierbos
7. Lucrari preliminare obligatorii de punere in valoare a pajistilor
8. Eliminarea excesului de umiditate
9. Indepartarea materialului lemnos al cioatelor si pietrelor
10. Combaterea altor buruieni din pajisti
11. Distrugerea musuroiaelor, nivelarea si curatirea pajistilor
12. Tarlire pajistilor cu animale
13. Fertilizarea cu gunoi de grajd si alte ingrasaminte organice
14. Metode de îmbunătățire a covorului ierbos prin fertilizare

Anexe

Bibliografie

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE

INTRODUCERE

Reglementarea organizării, administrării și exploatarei pajiștilor permanente

Modalitatea de administrare a pajiștilor aparținătoare unei localități, reprezintă felul în care se asigură managementul unei pajiști, respectiv organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente (conform Ordonanței de urgență a Guvernului - OUG nr. 34/2013).

Toate problemele și rezolvările acestora vor trebui să fie introduse în „planurile de amenajamente pastorale” ale pajiștilor permanente, precum și prin respectarea de către autoritățile administrației publice locale a obligațiilor prevăzute de lege în acest domeniu.

Legislația în domeniu face referire la:

Hotărâre nr.214/12.04.2017 pentru aprobarea procedurii privind asigurarea fondurilor necesare pentru realizarea amenajamentelor pastorale ale suprafețelor de pajiști permanente.

Ordin nr. 125/03.05.2017 pentru aprobarea Procedurii privind recepția studiilor pedologice și agrochimice care stau la baza întocmirii planului de fertilizare și a stabilirii măsurilor agropedameliorative, necesare realizării amenajamentelor pastorale ale suprafețelor de pajiști permanente.

Ordonanța de urgență a Guvernului - OUG nr. 34/2013 (act publicat în monitorul oficial nr. 267 din 13 mai 2013) privind - organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr.18/1991.

ORDIN nr. 544 din 21 iunie 2013, privind - metodologia de calcul a încărcăturii optime de animale pe hectar de pajiște, emis de MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE (act publicat în monitorul oficial nr. 386 din 28 iunie 2013).

HOTĂRÂRE nr. 1.064, din 11 decembrie 2013, privind Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, document emis de Guvernul României (act publicat în monitorul oficial nr. 833 din 24 decembrie 2013).

Legea nr. 86/2014 privind aprobarea OUG nr. 34/2013 - Organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările de rigoare - OUG 63/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul agriculturii, document emis de Guvernul României (act publicat în Monitorul Oficial al României, Partea 1, nr. 730/7.10. 2014).

Hotărârea nr. 78/2015 privind modificarea și completarea Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.064/2013.

Instrumentele de management al pajiștilor

În vederea asigurării unui management corespunzător a unei pajiști permanente, trebuie să fie utilizate atât instrumente tehnice și juridice de specialitate, cât și instrumente de ordin financiar fără de care nu ar fi posibilă materializarea măsurilor tehnice și juridice.

Instrumente tehnice și juridice

Conform HG 1064 11/12/2013, Art. 4, administrarea pajiștilor aflate în domeniul public și/sau privat al comunelor, orașelor, municipiilor și al municipiului București se face de către consiliile locale, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

În administrarea pajiștilor unei comune, localități principalul instrument utilizat este planul de management, respectiv modul de gestionare a pajiștilor ce se stabilește prin amenajamente pastorale, ce îndeplinește un dublu rol, fiind atât un instrument juridic (solicitat și prevăzut de lege), cât și un instrument tehnic (necesită implicarea specialiștilor în cercetare din diferite domenii și elaborarea unor seturi de măsuri tehnice care să conducă la păstrarea compoziției floristice, a ratei de creștere a plantelor și de randament al pajiștilor, pentru a asigura cerințele nutriționale ale animalelor (OUG nr. 34/2013, OR. nr.544 din 21/06/2013, HG 1064 din 11/12/2013).

În Hotărârea de Guvern - HG 1064 11/12/2013, la Art. 8 (1), se specifică faptul că modul de gestionare a pajiștilor se stabilește prin amenajamente pastorale, în condițiile legii.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE

Modul de implementare a amenajamentului pastoral se stabilește prin contractul de concesiune sau închiriere, conform prevederilor legale în vigoare (HG 1064 11/12/2013, la Art. 8 (5)).

În Hotărârea de Guvern - HG 1064 11/12/2013, la Art. 12 și 13, se prevăd următoarele:

ART. 12: Responsabilitatea pentru respectarea bunelor condiții agricole și de mediu revine exclusiv utilizatorilor.

Amenajamentul pastoral

În vederea creșterii suprafețelor eligibile, la articolul 6 din Legea nr. 86/2014 privind aprobarea OUG nr. 34/2013 - Organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, se stipulează că modul de gestionare a pajiștilor se stabilește prin amenajamente pastorale (Ghid de întocmire a amenajamentelor pastorale, 2014).

Scopul amenajamentului pastoral constă în reglementarea și organizarea în timp și spațiu a producției erbacee din pajiști, potrivit condițiilor staționale locale și incidenței măsurilor de agromediu, astfel ca să se asigure o gospodărire rațională a acestora, având în același timp ca țintă și menținerea biodiversității și protejarea mediului înconjurător (Ghid de întocmire a amenajamentelor pastorale, 2014).

„Amenajamentul pastoral” reprezintă „documentația care cuprinde măsurile tehnice, organizatorice și economice necesare ameliorării și exploatării pajiștilor”, în conformitate cu obiectivele de management al pajiștilor prevăzute în „Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991”, (art.1, lit. a. din HG nr.1064 11/12/2013).

Măsurile prevăzute în „amenajamentul pastoral” se elaborează astfel încât să țină cont de exigențele economice, sociale și culturale, precum și de particularitățile regionale și locale ale zonei.

Potrivit prevederilor art. 9 alin. (9) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013, proiectul de amenajament pastoral se întocmește potrivit ghidului-cadru elaborat de Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Pajiști Brașov.

Proiectul de amenajament pastoral va cuprinde, în mod obligatoriu, cel puțin următoarele elemente:

a) descrierea situației geografice, topografice și planul parcelar al pajiștilor aflate pe teritoriul unității administrativ- teritoriale;

b) descrierea solului și a florei;

c) capacitatea de pășunat a pajiștii;

d) lucrările de îngrijire și îmbunătățire a pajiștilor;

e) planul de fertilizare și măsurile agropedoameliorative.

În condițiile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013, în vederea întreținerii și utilizării suprafețelor de pajiști, precum și pentru conservarea, ameliorarea și păstrarea biodiversității acestora, utilizatorii pajiștilor au obligația să aplice pe fiecare parcelă acțiunile tehnice cuprinse în proiectul de amenajament pastoral, precum și planul de fertilizare.

Întocmirea planului de fertilizare și stabilirea măsurilor agropedoameliorative se fac de către oficiile de studii pedologice și agrochimice județene.

Principii fundamentale de respectat la întocmirea amenajamentului pastoral, conform - Ghidului de întocmire a amenajamentelor pastorale (2014) sunt:

a. asigurarea producției de furaje pentru tot parcursul anului (conveier);

b. asigurarea creșterii calitative și cantitative a producției de furaje, de la an la an;

c. elaborarea lucrărilor de îmbunătățire ținând cont de condițiile pedo-climatice și potențialul zonei ce va fi amenajată;

d. respectarea metodologiei de întocmire din prezentul ghid;

e. respectarea angajamentelor, codurilor de bune practici, legislației și a măsurilor de agromediu sub incidența cărora intră pajiștea ce va fi amenajată;

f. respectarea întocmai a măsurilor, a lucrărilor impuse de către amenajament și a graficului de execuție a acestuia.

Consiliile locale au obligația să elaboreze amenajamentul pastoral, valabil pentru toate pajiștile aflate pe unitatea administrativ-teritorială în cauză, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență 34/2013.

Conform legii nr. 86/2014 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii

fondului funciar nr. 18/1991 - pentru punerea în valoare a pajiștilor aflate în domeniul public al comunelor, orașelor, respectiv al municipiilor și pentru folosirea eficientă a acestora, unitățile administrativ-teritoriale, prin primari, în conformitate cu hotărârile consiliilor locale, în baza cererilor crescătorilor de animale, persoane fizice sau juridice având animalele înscrise în RNE, încheie contracte de concesiune/închiriere, în condițiile legii, pentru suprafețele de pajiști disponibile, proporțional cu efectivele de animale deținute în exploatație, pe o perioadă cuprinsă între 7 și 10 ani.

Pentru punerea în valoare a pajiștilor aflate în domeniul privat al comunelor, orașelor, respectiv al municipiilor și pentru folosirea eficientă a acestora, unitățile administrativ-teritoriale, prin primari, în conformitate cu hotărârile consiliilor locale, în baza cererilor crescătorilor de animale, persoane fizice sau juridice având animalele înscrise în RNE, încheie contracte de închiriere, în condițiile legii, pentru suprafețele de pajiști disponibile, proporțional cu efectivele de animale deținute în exploatație, pe o perioadă cuprinsă între 7 și 10 ani."

Utilizator de pășuni și fânețe – „crescător de animale, persoană fizică având animalele înscrise în Registrul național al exploatațiilor (RNE)/crescător de animale, persoană juridică de drept public sau de drept privat, constituită conform prevederilor Codului civil, având animale proprii sau ale fermierilor membri înscrise în RNE, care desfășoară activități agricole specifice categoriei de folosință pășuni și fânețe, conform clasificării statistice a activităților economice în Uniunea Europeană pentru producția vegetală și animală, care deține legal dreptul de folosință asupra suprafeței agricole și care valorifică pășunea prin pășunare cu efective de animale sau prin cosire cel puțin o dată pe an;” (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 13 mai 2013, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 86/2014).

Deținători de pajiști - titularii dreptului de proprietate, ai altor drepturi reale asupra acestora sau cei care, potrivit legii civile, au calitatea de posesori ori deținători precari ai pajiștilor. (Legea 86/2014)

Regulamentul de utilizare și gestionare al pajiștilor, este inclus în „amenajamentul pastoral”, iar „autoritatea contractantă are obligația de a include în cadrul documentației de concesiune sau închiriere a pajiștilor amenajamentele pastorale și condiții speciale de îndeplinire a contractului, cu respectarea prevederilor legale în vigoare” (art.6 alin.(2) din HG nr. 1064 11/12/2013).

Scopul final al punerii în practică a amenajamentelor pastorale constă în diminuarea sau înlăturarea procesului de degradare a pajiștilor permanente printr-un mod rațional de gospodărire a fondului pastoral național, premisă sigură a practicării unei agriculturi durabile, condiții ce asigură o dezvoltare rurală echilibrată din punct de vedere economic, de protecție a mediului și de păstrare a tradițiilor, conform literaturii de specialitate și Ghidului de întocmire a amenajamentelor pastorale, 2014.

Controlul aplicării prevederilor proiectelor de amenajamente pastorale de către proprietari / utilizatori se realizează de inspectori din cadrul Agenției Naționale pentru Zootehnie «Prof. Dr. G.K. Constantinescu» prin oficiile județene de zootehnie.

Proiectele de amenajamente pastorale prevăzute la art. 8 alin. (1) din Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.064/2013, astfel cum au fost modificate și completate prin Hotărârea 78/2015, se aprobă, în condițiile legii, de consiliile locale în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a hotărârii amintite anterior.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE

Capitolul I. SITUATIA ADMINISTRATIV TERITORIALA

1. Amplasarea localității.

Orașul se află în nordul județului, pe malurile Argeșului și ale Sabarului. Pe la marginea de nord a orașului trece autostrada București–Pitești, pe care este deservit de o ieșire etichetată Bolintin-Vale. Prin oraș trece și șoseaua județeană DJ601, care îl leagă spre est de Bolintin-Deal și mai departe în județul Ilfov de Ciorogârla (unde se termină în autostrada București–Pitești), și spre vest de Crevedia Mare (unde se intersectează cu DN61), Roata de Jos, și mai departe în județul Teleorman de Videle. La Bolintin-Vale, din acest drum se ramifică șoseaua județeană DJ401A, care duce spre nord-vest la Florești-Stoenești, Găiseni, și mai departe în județul Dâmbovița de Potlogi, Odobești, Costeștii din Vale, Mătăsaru, Mogoșani și Găești (unde se termină în DN7).

Tot din DJ601, la Malu Spart se ramifică șoseaua județeană DJ412A, care duce spre sud la Ogrezeni, Grădinari, Buturugeni, Mihăilești (unde se intersectează cu DN6) și Adunații Copăcenii (unde se termină în DN5)

Suprafata	4042 ha
Intravilan	677 ha
Extravilan	3365 ha
Populatie	12100
Gospodarii	3150
Nr. locuinte	3100

La sfârșitul secolului al XIX-lea, Bolintin-Vale avea statut de comună rurală, făcea parte din plasa Sabarului a județului Ilfov și era formată din satele Bolintinu-Drăgăneasca, Bolintinu-Moșneni, Bolintinu-de-Mijloc și Malu Spart, având în total 3261 de locuitori ce trăiau în 685 de case. În comună funcționau două școli mixte, o moară cu aburi și două biserici (la Bolintinu-Moșneni și la Malu Spart) Anuarul Socec din 1925 consemnează comuna ca reședință a plășii Bolintin din același județ, având 6000 de locuitori în satele Bolintinu din Vale, Crivina (preluat de la comuna Țigănia-Crivina, desființată) și Suseni.

În 1950, comuna a fost transferată raionului Răcari și apoi (după 1952) raionului Titu din regiunea București. În 1968, a revenit la județul Ilfov, reînființat. În 1981, o reorganizare administrativă regională a dus la transferarea comunei la județul Giurgiu. Comuna a devenit oraș în 1989.

Localitatea BOLINTIN - VALE face parte Bolintin-Vale (reședința) și din satele Crivina, Malu Spart și Suseni. .

Teritoriul administrat de comuna BOLINTIN - VALE are o suprafață de 4042 ha, dintre care 677 ha fac parte din intravilan, iar 3365 ha fac parte din extravilan. Ponderea cea mai mare o au terenurile agricole .

Tradițiile și obiceiurile zonei sunt pastrate și reprezintă valori ale culturii românești.

2. Denumirea detinatorului legal

Pajiștile situate pe teritoriul administrativ al localității BOLINTIN - VALE se află în proprietatea comunei și în administrarea Consiliului Local, cu sediul în localitatea Bolintin Vale , județul Giurgiu.

3. Documente care atestă dreptul de proprietate.

Dreptul de proprietate sau deținere legală asupra pajiștilor, anexat prezentei cu drept de proprietate pentru localitatea BOLINTIN - VALE și Consiliului local

ANEXA NR 1.

Nr crt	Actul de proprietate	Nr/Data	Suprafata – ha	Pasune /arabil
1	Legea 18		6	6

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE

La momentul întocmirii Amenajamentului pastoral Comuna BOLINTIN - VALE are în proprietate 6 ha din care 6 ha pasune pentru care se întocmeste plan de amenajament pastoral , conform Listei parcelelor de pășune, atașat:

ANEXA NR 2

Nr. crt.	Teritoriu administrativ	Nr. tarla	Nr. parcela	Suprafața (ha)
1	Bolintin Vale			6,00
	TOTAL			6,00

4.Gospodărirea anterioara a pajistilor din amenajament.

Pajistiile aparținătoare Comunei BOLINTIN - VALE sunt folosite în regim de pășune prin pășunat liber (continuu), atât cu oile cât și cu vacile din localitate .

Starea generală actuală a pajistilor este una mediocră, factorii limitativi fiind reprezentați de suprapășunat (acest fenomen se întâlnește și în lunile în care este interzisă scoaterea animalelor pe pășune), exces de umiditate, prezența speciilor dăunătoare, prezența pâlcurilor cu specii de arbuști, prezența mușuroaielor.

Nu există date privind producția medie de iarbă a pajistilor din ultimii 5 ani, însă estimările noastre, în funcție de compoziția floristică și determinările de pe teren, indică o producție medie de cca. 4 t/ha masă verde, în funcție de condițiile staționale și de cauzele degradării pajistilor.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE

Capitolul II. ORGANIZAREA TERITORIULUI

Suprafata pajistii si a portiunilor din care se compune pajistea. Vecinatati.

1. Denumirea trupurilor de pajisti. Suprafata pajistilor pe categorii de folosinta - PASUNE

Nr. crt.	Teritoriu administrativ	Nr. tarla	Nr. parcela	Suprafata (ha)
1	Bolintin Vale	De-a lungul malurilor raurilor Arges si Sabar		6,00
	TOTAL			6,00

2. Amplasarea – planul cadastral

Amplasarea teritorială a trupurilor de pajiște precum și vecinătățile parcelelor de pajiște sunt redată în ANEXA NR 3

Nr. crt.	Denumire locala	Nr. tarla	Nr. parcela	Suprafata (ha)	Vecinatatii /CF /BF
1	BOLINTIN - VALE			6,00	De-a lungul malurilor raurilor Arges si Sabar
	TOTAL			6,00	

3. Organizarea administrativa.

Gospodărirea din trecut:

Nu a existat o organizare administrativă specială a acestor pășuni. Ele au fost folosite în comun de către locuitorii comunei, la libera lor alegere și organizare, plătindu-se comunei o taxă de pășunat. S-a pășunat fără restricții. Se poate caracteriza astfel gospodărirea în trecut a pășunilor ca necorespunzătoare, ceea ce a condus la degradarea covorului vegetal.

În ultimii ani:

- limitele trupurilor de pășune sunt bine conturate;
- s-a încercat o grupare a vitelor pe pășuni;
- s-a făcut o evaluare a capacității de pășunat și o încărcare corespunzătoare a pășunilor.

Datorita faptului ca suprafata de pasune nu asigura in totalitate necesarul de masa verde si respectiv UVM, recomandam crescatorilor de animale sa asigure o furajare suplimentara a animalelor pe intreaga perioada de pasunat cu furaje produse pe terenurile agricole aflate in proprietate.

Capitolul III.

CARACTERISTICI GEOGRAFICE SI CLIMATICE

1. Caracteristici geologice si pedologice.

Caracteristicile reliefului

Geomorfologic, suprafața de teren aparține unității Câmpiei Române subdiviziunea interfluviul Argeș -Dambovita, în zona în care se găsește perimetrul este Lunca Argeșului. Are aspect cvasipian cu microrelief puțin evidentiat.

În condiții de precipitații abundente, corelat cu drenaj global imperfect apare un exces temporar de apă stagnată.

Stratigrafia fundamentului teritoriului este dată de o succesiune de complexe sedimentare. În zona de câmpie se întâlnește o acumulare cu fundament pleistocen, reprezentat de pietrisuri și nisipuri peste care s-au suprapus cuverturile de loess și depozite loessoide în masa cărora sunt incluse concretațiuni calcaroase mici și mijlocii, sub care urmează un orizont mai argilos cu incluziuni calcaroase mijlocii. Pe formele depresionare de pe câmpie (crovuri) materialul parental îl formează luturile loessoide care conțin o cantitate mai mare de argilă, imprimând solurilor un drenaj lent și foarte lent. Lunca a evoluat pe o stratigrafie dată de depozitele fluviatile succesive.

2. Reteaua hidrografică.

Din punct de vedere hidrologic, teritoriul aparține bazinului hidrografic al râului Argeș. Nivelul apei freatice se situează în lunca între 1-3 m iar în zona de câmpie la 5m adâncime.

Apele provenite din precipitații care au stagnat mai mult timp în straturile superioare ale solului sau la suprafața (crovuri) au produs fenomenul pseudogleizare de diferite intensități.

De asemenea în zonele unde nivelul panzei freatice este foarte ridicat, s-a produs fenomenul de gleizare a solului de diferite intensități.

Date climatice. (Regimul termic, pluviometric și eolian)

Clima se caracterizează pe baza datelor statistice de la stațiunea Baneasa și Filaret.

3.Regimul termic – temperatura medie anuală este de 11,2°C a lunii cele mai calde 22,9°C (iulie), iar a

Lunii cel mai reci de - 2,5 °C (ianuarie). Temperaturile maxime absolute în timpul verii ajung la 42,8°C (iulie), contribuind la accentuarea evapotranspirației, temperatura minimă absolută -30,2 °C (februarie) cu amplitudine anuală de 73 °C, arată caracterul excesiv al cliimei.

Primele înghețuri apar în medie în jurul datei de 1 noiembrie cu interval de oscilație între 24 septembrie – 30 noiembrie. Ultimele zile de îngheț se semnalează în jurul datei de 3 aprilie medie multianuală, cu variații între 6 martie - 25 aprilie. Anual în medie se înregistrează un număr de 97,3 zile de îngheț, cu concentrare în intervalul noiembrie –martie, zile de iarnă în medie 29,7 cuprinse în intervalul decembrie –februarie inclusiv.

Din punct de vedere al temperaturii se încadrează în zona I a climatică caldă-secetoasă.

Regim pluviometric - cantitatea medie anuală de precipitații 556,9 mm. Luna cea mai bogată în precipitații este iunie 76,4 mm, urmată de lunile mai 62,9 mm, iulie 60,3 mm și aprilie 44,9 mm.

Cantitățile cele mai scăzute de precipitații se înregistrează în lunile februarie 37,6 mm. Deși precipitațiile sunt bogate cantitativ la sfârșitul primăverii și începutul verii din luna iulie apare un deficit de umiditate în sol, care se menține toată vara și începutul toamnei. Teritoriul se încadrează în zona D (deficitar) clasa MD (moderat deficitar), cuprins în intervalul 150-249 mm, cu valoare absolută -178,1 mm, valoarea indicelui hidroclimatic 75,7 (în intervalul 66-77 pentru clasa MD) iar cea a indicelui De Martonne 26 valoarea medie multianuală.

Regim eolian - vânturile sunt aproape permanente. Vântul predominant este Crivățul cu activitate predominantă din sectorul N și NE. Sunt frecvente și vânturile din sectoarele SV și V.

Climatul teritoriului se încadrează în zona I-a caldă-secetoasă cu valoare absolută ridicată.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE

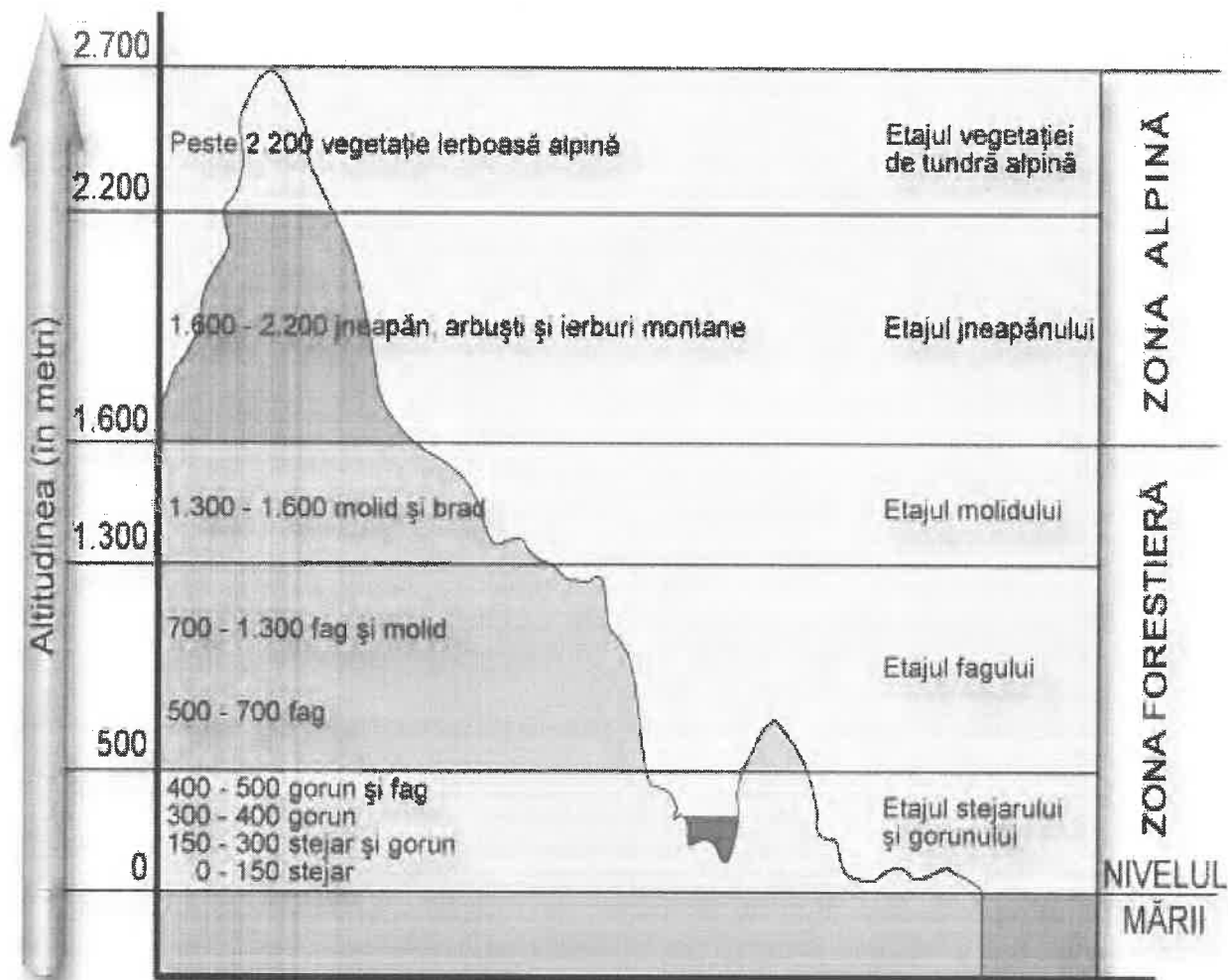
Factorii pedologici

Clasa Protisoluri sunt orizontul O sub 20 cm grosime sau orizontul A in general slab dezvoltat sau ambele , fara alte orizonturi sau proprietati diagnostice (pot sa apara trasaturi morfo –genetice , daca acestea sunt slab dezvoltate , neindeplinind criteriile de diagnoza)pot sa apara orizonturi hiposalinice si hiponatrice . ,proprietati gleice sub 50 cm adancime si orizont vertic asociat orizontului C

Caracteristicile morfologice, cat si analizele fizice si chimice sunt redade in fisa unitatii de sol.

Capitolul IV. VEGETATIA

Etajul bioclimatic, ioclimatic reprezintă un areal determinat altitudinal prin modificările produse de relief (factor orografic), sol (factor edafic) și de climă (factor climatic). La nivelul unui etaj bioclimatic predomină o anumită specie de plante sau anumite formații vegetale. În condițiile general-climatice de la noi, odată cu creșterea altitudinii, se observă o schimbare evidentă a fitocenozelor (biocenoză formată din populații vegetale), formându-se etaje distincte, în care flora forestieră, dar și cea ierboasă, este diferențiată, așa cum se poate vedea în imaginea de mai jos (fig.4.1 și fig.4.2).



Liniile de demarcație dintre etajele de vegetație, în realitate, nu sunt continue, ci ele prezintă variații (discontinuități) determinate de factorii zonal. Astfel, există numeroase diferențieri influențate de clima locală, de expoziție, de înclinația pantelor, de particularitățile solului (pantă, textură, structură, rocă, etc.) sau de activitățile omului (împăduriri, defrișări, culturi agricole, exploatarea resurselor solului și subsolului, etc.). De asemenea, în unele zone montane, au loc frecvente fenomene de inversiune termică, ceea ce înseamnă că în etajele mai înalte temperatura medie este mai ridicată decât la nivele mai inferioare. Ca urmare a tuturor acestor condiții speciale, vegetația etajelor bioclimatice poate suferi modificări și în unele regiuni, chiar poate să apară o tendință de inversare a repartizării ei pe verticală.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE

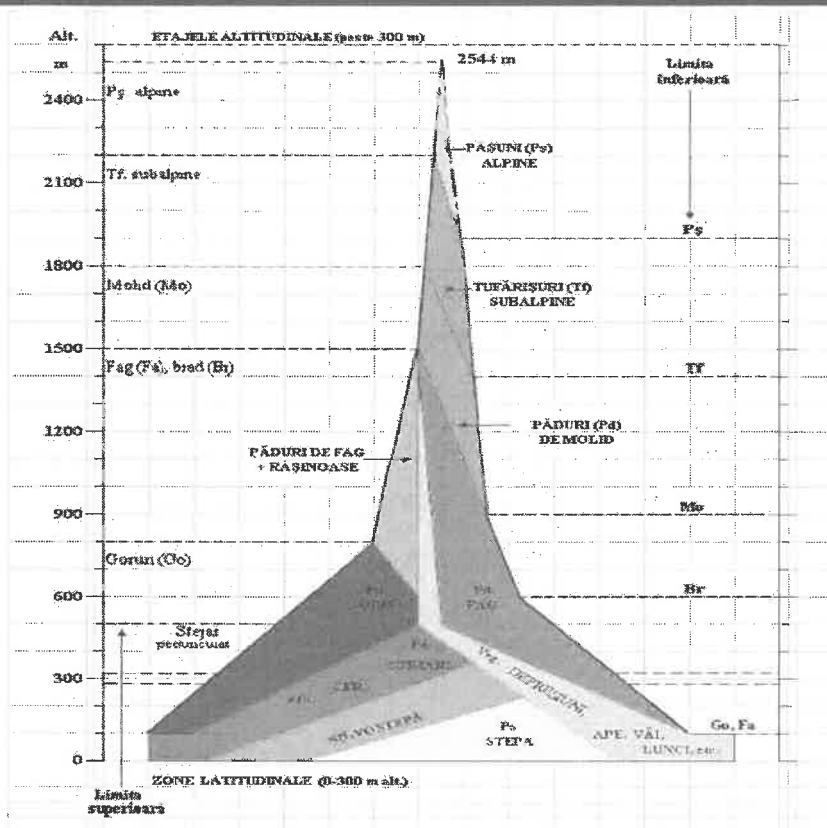


Fig. 4.2. - Răspândirea pe zone și limite altitudinale a formațiunilor vegetale naturale din România

Geobotanic, teritoriul face parte din zona de silvostepa.

Vegetatia spontana lemnoasa este reprezentata de stejar(*Quercus* sp.), ulm (*Ulmus foliacea*), artar (*Acer campestre*), frasin (*Fraxinus excelsior*), frecvente specii de salcie (*Salix* sp).

Vegetatia de parter este reprezentata de mohor (*Setaria viridis*), costrei(*Sorghum halepense*), pirul tarator(*Agropyron repens*) urda vacii (*Lipidiu draba*),volbura(*Convolvulus arvensis*),traista ciobanului(*Capsella bursa pastoris*).

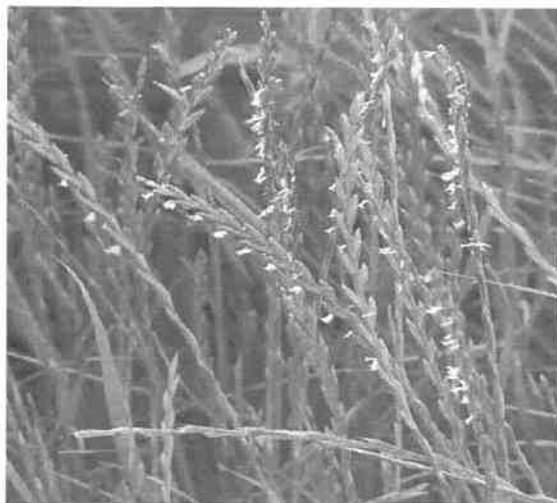
In lunca Dunarii se dezvoltă o vegetație alcătuită din papură (*Tipha ratifolia*) și trestie (*Phragmites Comunis*).

Pe terenurile nelucrate in cultura, pasuni si de- a lungul drumurilor de exploatare se afla o bogata si variata vegetatie ruderala, din care amintim troscotul (*Polygonum Aviculare*), coada soricelului (*Achillea setacea*), stirul (*Amarantus retroflexus*), obsiga(*Bromus mollis*).

In microdepresiuni, pe locurile cu umiditate temporara de suprafata, se intalnesc, tipirigul(*Cirpus Silvaticus*), isma(*Mentha Sp.*). tataneasa (*Symphytium Officinale*) si piciorul cocosului (*Ranunculus Sp.*).

Principalele specii de plante din pajiste

- paius (*Festuca pratensis*)
- firuta (*Poa bulbosa*)
- trifoiul alb (*Trifolium repens*)
- mazariche (*Vicia cracca*)
- mohor (*Setaria viridis*)
- pirul tarator (*Agropyron repens*)
- urda vacii (*Lipidium draba*)
- volbura (*Convolvulus arvensis*)
- traista ciobanului (*Capsela bursa-pastoris*)



Raigrasul peren (*Lolium perene*) este o graminee perenă, cu o răspândire frecventă în pajiștile permanente din zonele depresionare sau luncile râurilor. În cultură, intră în componența amestecurilor complexe, pentru înființarea de pajiști temporare exploatate prin pășunat sau mixt.

Din punct de vedere economic are următoarele particularități:

- este o specie tipică pentru pășunat, deoarece rezistă la pășunat și are o bună regenerare după ce a fost folosită;
- reacționează puternic la fertilizarea cu îngrășămintă azotate, producând peste 10 t / ha S.U.;
- în amestecuri are o competitivitate mare, mai ales în anul al doilea de vegetație;
- speciile mai indicate care intră în amestecuri cu raigrasul peren sunt: trifoiul alb, ghizdeiul, păiușul de livezi, timoftica, firuța, păiușul roșu;

În condițiile unui pășunat rațional durata de valorificare a pajiștilor pe bază de raigras peren se dublează, deoarece prin tasare baza coletului și sistemul radicular rămân, în permanență în contact cu solul.

Recoltarea și pășunatul de mai multe ori în timpul perioadelor de vegetație măresc gradul de lăstărire a plantelor și prelungesc durata de folosință.

Amestecurile complexe, în care intră și raigrasul peren, prin însilozarea sub formă de semisiloz, produc un siloz de foarte bună calitate și cu un grad ridicat de consumabilitate



Firuță (*Poa pratensis*) este o specie bine adaptată la condițiile relativ uscate spre cele umede, regăsindu-se din pajiștile de câmpie până în cele montane. Este o graminee perenă, tipică pentru pășunat, datorită capacității mari de rezistență pe care o are la călcat.



Ovăsciorul (*Arhenatherum elatius*) este o specie perenă, cu tufă rară, frecventă în pajiști, din câmpie până în zona montană. Valoarea furajeră este foarte bună și productivitatea mare.



***Agrostis stolonifera* (moleață)** este o plantă stoloniferă. Tulpinile pot ajunge la 1 m înălțime, frunzele sunt conice, lungi iar paniculul poate atinge 40 cm. Înfloarește în lunile iulie și august. Este o plantă bună în furajarea animalelor.



AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE

***Phalaris arundinacea* (ierbăluță)** – este o plantă perenă care se dezvoltă în mod obișnuit de-a lungul albiilor lacurilor și cursurilor de apă, în zone umede cu preponderență în

Europa, Asia, America de Nord și Africa de Nord. În zonele cu umiditate excesivă poate fi o specie invazivă. Atunci când invadează o zonă, inhibă vegetația nativă și reduce biodiversitatea, modificând ecosistemul, făcând dificilă eradicarea ei.



***Dactylis glomerata* (golomăț)** este o graminee cu tufă rară și talie mijlocie, pretențioasă la umezeală. Otăvește bine, are productivitate mare și valoare pastorală foarte bună.



***Festuca airoides* (părușcă)** - este o plantă perenă cu rizomi și radicele erecte, cu lungimi de 10-30 cm. Inflorescența este un panicul solitar. Fructul este o cariopsă cu pericarpul aderent



***Festuca rubra* (păiuș roșu)** - se regăsește în multe dintre pajiștile naturale, indiferent de tipul de sol și de condițiile de umiditate. Se răspândește printr-un sistem de rădăcini rizomatos, ceea ce îi conferă o acoperire bună a solului. Are o creștere lentă în primul an de la semănare, și nu ajunge la potențialul maxim de producție decât în al doilea și al treilea an de folosință. Se dezvoltă bine indiferent de condiții, dar mai ales în soluri secetoase, slabe, precum și în câmpurile supuse uzurii intense. Păiușul roșu are rezistență bună la îngheț și la secetă și se poate folosi atât pentru conservare cât și pentru pășunat. Se recomandă utilizarea acesteia pentru ameliorarea pajiștilor degradate, prin lucrări de supraînsămânțare. Durata de rezistență în sol este de aproximativ 7 – 8 ani, iar potențialul de producție este de 2 - 4 tone/hectar substanță uscată.



***Bromus erectus* (obsigă aristată)** - este o plantă perenă din familia Poaceae. Tulpinle înalte pot ajunge până la 100 cm. Este o specie moderat nitrofilă slab alcalinofilă, răspândită prin fânețe și coaste însoțite, pe soluri calcaroase, sărace, uneori prin semănături și vii, din zona pădurilor de stejar (zona nemoralăi), până în etajul nemoral.



***Brachypodium pinnatum* (obsigă)** - plantă furajeră perenă din familia gramineelor cu rădăcini puternice, stoloni subterani lungi și tulpina înaltă până la 140 cm, cu frunze liniare, late, și cu inflorescența un panicul. Foarte rezistentă la secetă, intră în componența pășunilor și fânețelor cultivate, în amestec cu alte graminee și leguminoase. Se mai cultivă pe pante expuse eroziunii, pe taluzuri și diguri, nisipuri mișcătoare etc. Crește și spontan în fânețele din regiunile secetoase



***Festuca rupicola* (păiuș de silvostepă)** - este o graminee cu tufa deasă, 20-30cm, rezistentă la geruri și pășunat, valoarea pastorală și productivitatea sunt slabe-mijlocii cu o producție de 3,5-6 t/ha și o capacitate de pășunat de 0,4-0,6 UVM/ha.



***Poa bulbosa* (firuță cu bulbi)**- specie perenă, cespitoasă cu tulpina erectă, este o graminee cu plasticitate ecologică ridicată, adaptându-se cu ușurință diferitelor tipuri de sol. rareori ascendentă. Planta are frunze late, acuminat, cu panicul ovoidal sau alungit, cu ramuri scurte, erecte, glabre. Spiculețele sunt multiflore, violaceu nuanțate, cu axa paroasă. Planta este răspândită din zona de stepă până în etajul subalpin, pe coastele înșorite, pe marginea drumurilor.



***Bromus inermis* (obsigă nearistată)**

Alături de graminee, **leguminoasele** reprezintă grupa cea mai importantă de plante din vegetația pajiștilor permanente, însă cu participare mai redusă, în medie 8-10%, ajungând la 50-60% în condiții favorabile de creștere.

Importanța deosebită a leguminoaselor constă în aceea că dau productivități mari, produc un nutreț bogat în substanțe proteice și săruri minerale, fiind bine consumate de toate speciile și categoriile de animale.

Leguminoasele se utilizează atât pentru fân cât și pentru pășunat. Ele se refac ușor după folosire și pot da 2-4 coase într-o perioadă de vegetație.

Cu toate acestea, leguminoasele sunt inferioare gramineelor, datorită unor însușiri negative care le diminuează valoarea economică, situându-le după graminee. Astfel, leguminoasele au cerințe mai ridicate față de condițiile de creștere decât gramineele și o vivacitate mai redusă, menținându-se pe pajiști timp de 3-5 ani. Aceasta explică de altfel, participarea mult mai redusă a leguminoaselor pe pajiștile permanente, comparativ cu gramineele.

Unele dintre leguminoase, dacă sunt consumate ca nutreț verde proaspăt, produc meteorizații la animale, iar altele au un gust amar, de aceea au un grad de consumabilitate scăzut. În procesul de uscare a fânului, pierderile de natură mecanică, care se datoresc scuturării frunzelor, sunt mult mai mari la leguminoase, mai ales atunci când procesul de pregătire a fânului decurge în mod necorespunzător.



Trifoiul alb (*Trifolium repens* L.)

Trifoiul alb este foarte răspândit pe pajiștile permanente, în special pe pășunile din luncile râurilor. În cultură, trifoiul alb, ocupă suprafețe restrânse, fiind cultivat singur pentru producere de sămânță. Pentru furaj, se cultivă amestecuri, asociindu-se de obicei cu plante de talie mică sau mijlocie, ca: *Festuca pratensis*, *Agrostis stolonifera*, *Poa pratensis*, *Lolium perenne* etc. Este slab rezistent la secetă, însă mai rezistent la ger decât trifoiul roșu. Suportă cu relativă ușurință inundații de durată, fiind rezistent totodată la umiditatea în exces. Din această cauză, formează frecvent asociații pe terenurile cu apă freatică la mică adâncime, uneori chiar la suprafață, pe soluri lăcoviștite sau gleizate. Trifoiul alb spre deosebire de trifoiul roșu, este o plantă de talie mică, având tulpini târâtoare. Fiind o plantă tipică de pășune, rezistă la pășunat și otăvește ușor după ce a fost pășunată. În condiții favorabile se poate reface de 3-4 ori într-o perioadă de vegetație. Posedă o longevitate mare, menținându-se în cultură 8-10 ani, sau chiar mai mult, datorită capacității sale de a se înmulți pe cale vegetativă.



Trifoiul roșu (*Trifolium pratense*)

Este o plantă valoroasă de nutreț, caracterizată în primul rând prin producții mari, egale sau puțin inferioare celor pe care le dă lucerna.

Trifoiul roșu posedă o capacitate de otăvire mai slabă. În condiții normale produce două, cel mult trei coase într-o perioadă de vegetație.

Nutrețul produs de trifoi, în special fânul, prezintă un grad ridicat de consumabilitate și digestibilitate, datorită



Trifoi fragifer - (*Trifolium fragiferum*) este o leguminoasă cu tulpina taratoare ca și trifoiul alb, târător. La fel, frunzele și inflorescențele sunt lung pețiolate, respectiv lung pedunculate. Caliciul perenă,

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE

comună în lunci și în locuri sărăturoase. cu valoare furajeră bună. se umflă mai târziu, dând inflorescenței o formă globuloasă, asemănătoare cu o fragă. Este plantă



***Lotus Corniculatus* (ghizdeiul)**, este o plantă perenă, cu sistem raticular bine dezvoltat și profund, tulpini fistuoase, de 15- 40 cm înălțime. Frunzele sunt pentafoolate, cu foliole scurt pețiolate, obovate sau lanceolate, glabre sau slab păroase. Florile sunt galbene, portocalii sau roșiatice, dispuse în umbel lung pedunculate. Fructul este o păstaie cilindrică, polispermă, cu semințe mici, globuloase, de culoare brun-roșcat.

Specii din alte familii botanice, identificate și consumate de animale.

Pe lângă graminee și leguminoase, care formează baza floristică a oricărei pajiști, în asociațiile vegetale ale acestora, își fac loc și alte specii, aparținând diverselor familii botanice, specii care sunt bine consumate atât în stare verde, cât și sub formă de fân, cunoscute sub denumirea de specii diverse sau buruieni de pajiști. Proportia mai mare sau mai mică a prezenței acestora în ecosistemul pajiștilor, indică starea de degradare a acestora și, implicit, necesitatea aplicării unor lucrări de ameliorare.

Cele mai recente clasificări ale plantelor :

- a. plante consumate de animale;
- b. plante neconsumate (buruieni de balast);
- c. plante dăunătoare vegetației pajiștilor;
- d. plante care depreciază produsele animaliere;
- e. plante toxice.

Plante consumate de animale



Coadă șoricelului (*Achillea millefolium*) - este o plantă care crește pe solurile aspre de pe pășuni și de pe marginea drumurilor. Frunzele ei verde-închis sunt divizate în mai multe segmente, aspect reflectat de numele latin de „millefolium”, adică „o mie de frunze”. Capetele plate ale inflorescențelor, alcătuite din multe flori albe sau roz, apar vara. Este o plantă bine consumată de ovine, atât în stare verde, cât și în fân.



Păpădia (*Taraxacum officinale*) - este o plantă erbacee, din familia compozitelor, cu frunze lungi, crestate și cu flori galbene grupate în capitule. Mai este numită și buhă, creștășea, lăptucă, lilicea, mătă, papalungă, pilug, turci, gălbinele-grase, gușa-găinii. Păpădia este găsită pretutindeni, unde se află vegetație, de la câmpie până în zona subalpină, prin locuri necultivate și pe marginile drumurilor. Ea are anumite locuri în care crește ca de exemplu: nu crește în loc umbros ci în loc cu soare, ea crește în calea unui izvor subteran, etc. Este o plantă bine consumată de toate animalele, datorită conținutului ridicat în substanțe nutritive și, mai ales, de proteine.



Pătlagina (*Plantago media*) - Pătlagina este o plantă erbacee perenă, de 10 – 50 cm înălțime, cu frunze ovate sau lanceolate, cu tulpini florifere drepte, cu inflorescențe terminale în formă de spic și cu floricele gălbui, mici. Pătlagina **Este o plantă** bine consumată pe pășune. este foarte răspândită, vegetând și în locuri bătătorite în care alte specii nu cresc. Crește pe marginea drumurilor, în buruienișuri, în pășuni, culturi, de la câmpie până în zona alpină.

Plante neconsumate sau slab consumate de animale (buruieni de balast)

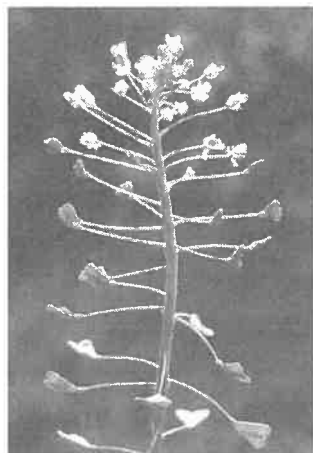
În această categorie de plante care se asociază vegetației pajiștilor intră un număr foarte mare de specii, dintre care:



***Convolvulus arvensis* (Volbura sau Europei Asiei)**. Este o plantă perenă, erbacee, cățărătoare sau târâtoare, care poate crește până la 2 m. Frunzele Florile **rochița-rânduncii**) - este o specie de plante, nativă și sunt dispuse în spirală, de formă variată, lungi de 2–5 cm, cu un pețiol de 1–3 cm. au formă de trompetă, cu

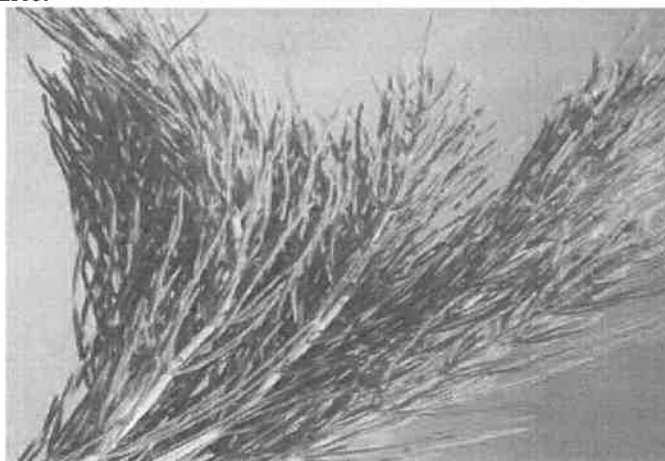
AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE

diametrul de 1-2,5 cm, albe sau roz pal, cu cinci dungi radiale mai închise la culoare. Deși produce flori atractive, deseori este considerată a fi o buruiană din cauza creșterii rapide și sufocării plantelor cultivate.



***Capsella bursa-pastoris* (Traista ciobanului)** – este o plantă nativă Europei, dar care s-a extins în multe părți din lume. Numele său se referă la capsula în formă de traistă. Traista-ciobanului crește în grădini, pe câmp, pajiști, acolo unde solul nu este foarte uscat și există suficient soare.

Este o plantă de dimensiuni mici, de până la 20 cm înălțime. Ramurile fine se întind pe toată lungimea tulpinii. Frunzele Florile Semințele bazale sunt lanceolate și dințate. albe sunt aranjate în raceme rare. Sunt simetrice radial, cu patru petale. au formă de inimă, sunt plate și triunghiulare. Semințele plantei produc un compus vâscos atunci când sunt umezite.



Coada calului (*Equisetum arvense*) - este o specie de plantă rizomul tuberculat).Coada-calului este cunoscută și folosită încă din antichitate în medicina tradițională ca și sursă de acid salicilic (substanță activă conținută în aspirina modernă). erbacee, erectă, perenă (prin orizontal articulată, adesea



AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE

***Juncus conglomeratus*(pipirig)** - este frecvent la marginea lacurilor, bălților sau terenurilor mlăștinoase, chiar în cele ușor sărate. Este o plantă perenă, având în pământ un rizom cu îngroșări tuberculiforme. Tulpina este trimuchiata și foliată. Frunzele sunt lungi, liniare.

Plante dăunătoare vegetației pajiștilor

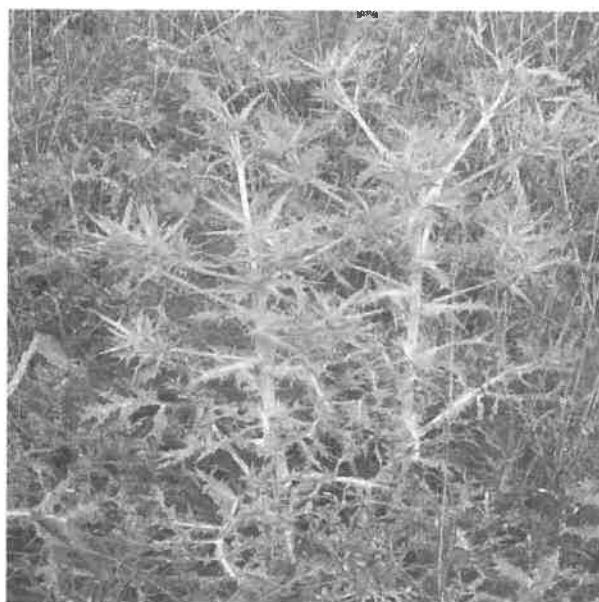
În această categorie sunt încadrate o serie de specii ierboase sau lemnoase care, pe lângă faptul că nu sunt consumate de animale, dăunează, vegetației comune a pajiștilor.



Porumbarul (*Prunus spinosa*)-este un arbust sălbatic, înalt de 1-3 m, din familia rozaceelor (Rosaceae), cu ramuri spinoase, cu flori albe și cu fructe sferice de culoare neagră-vineție. Ea putând fi găsită frecvent la liziera pădurilor, pe marginea drumurilor, pe terenuri cultivate și în regiunile calcaroase.

Plante care depreciază produsele animaliere

Deprecierea laptelui și a lânii este produsă în urma consumării următoarelor specii.



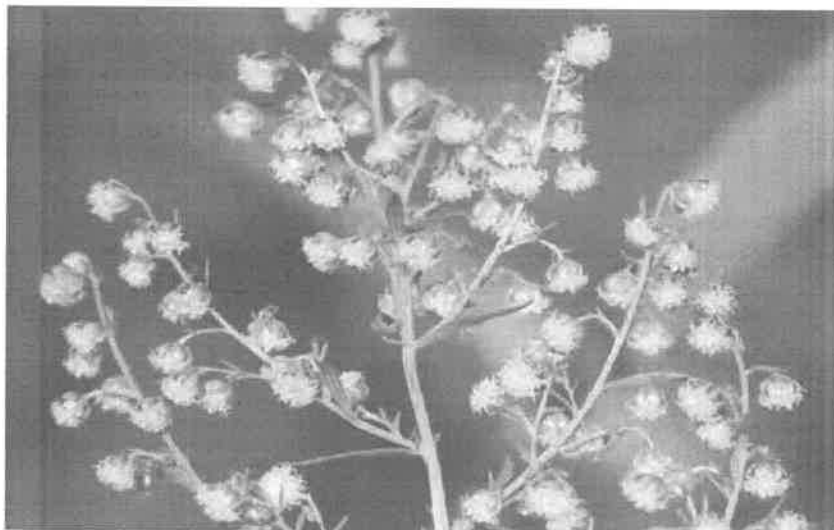
***Eryngium campestre* (scaiul dracului, rostogol)** - această buruiiană nu este consumată de către animale. Mai mult, datorită țepilor, animalele nu pot păște nici iarba din imediata apropiere. Planta trebuie distrusă cu sapa sau prin stropire cu erbicide. Dacă plantele au ajuns la maturitate, trebuie arse, în acest fel distrugându-se și semințele. Planta trebuie distrusă în faza de rozetă, înainte de a emite tulpini, prin stropire cu erbicide, sau cu sapa, prin tăiere sub colet pentru a nu regenera.



Carex vulpina (rogos) - face parte din familia **Cyperaceae** și crește în zone nisipoase. Rogozul este o plantă înaltă de 20-25 cm cu un aspect plăcut și deosebit. Rădăcina foarte lungă prezintă numeroase ramificații subțiri și lungi, care fixează planta în solul nisipos.



Symphytum officinale (tătăneasă) - Tătăneasa este o plantă ierboasă, păroasă, înaltă de 100-120 cm. Sub pământ are un rizom gros de pe care cresc rădăcini cărnoase - fusiforme. Frunzele sunt lungi (maxim 25 cm), alterne, cu lățimea de 1-2 cm. În partea inferioară a tulpinii frunzele sunt oval-lanceolate. Florile sunt de culoare roșie-violacee, uneori roz-albă și sunt dispuse în cime unipare. Corola este gamopetală, tubulos-campanulată și se termină cu 5 dințișori recurbați. Tătăneasa înflorește în lunile mai-august. Tătăneasa crește în locuri umede, prin lunci, la marginea apelor, uneori chiar pe lângă drumuri. Este răspândită din câmpie până în zona montană.



Artemisia austriaca (pelinița) -Este o plantă perenă. Poate atinge înălțimea de 2 m. Înflorește în iunie-august. Fructul este o achenă. Frunzele sale sunt lungi și verzi. Florile sunt galbene și au un miros plăcut.

Capitolul V. CADRUL DE AMENAJARE

1. Procedee de culegere a datelor din teren

În acest capitol vom preciza modul de culegere a datelor din teren (prin măsurători, apreciere, etc.), inclusiv metodele utilizate pentru descrierea și clasificarea vegetației. Se va prezenta modul în care ele au fost prelucrate și transpuse în amenajament conform Ghidului de întocmire al amenajamentelor pastorale (Marușca și colab., 2014).

Pentru determinarea compoziției floristice au fost efectuate mai multe relevee, în funcție de suprafața pajiștii luată în studiu. S-a avut în vedere colectarea datelor care să permită identificarea diferitelor tipuri de comunități vegetale (asociații). În acest sens au fost utilizate metode de studiu specifice fitosociologiei (metoda geobotanică și metoda dublului metru).

Analiza vegetației are drept scop identificarea influenței factorilor abiotici dar și evoluția vegetației prin prisma influenței antropice, adică gestiunea de exploatare și prezența sau absența lucrărilor de îngrijire pe suprafața respectivă.

Modul de gestiune al unei suprafețe de pajiște permanentă influențează direcția de evoluție a structurii floristice cât și dinamica de vegetație a acesteia.

Pentru determinarea compoziției floristice au fost efectuate relevee floristice după metoda geobotanică. Prin această metodă, compoziția floristică se studiază într-o suprafață de probă pătrată. Numărul suprafețelor de probă este de 3 pentru suprafețe de până la 100 ha de pajiște și de 3-5 pentru cele de peste 100 ha.

Suprafețele de probă se aleg parcurgând pajiștea pe diagonală și se delimitează cu țaruși porțiuni cât mai uniforme din punct de vedere floristic. Țărușii rămân pentru întreaga perioadă de vegetație, urmărind aspectele sezoniere sau fenologice. Mărimea suprafețelor de probă este de cel puțin 100 mp.

După delimitarea suprafețelor de probă se trece la întocmirea fișei geobotanice sau a releveului notându-se:

- localitatea;
- data;
- suprafața probei cercetate;
- modul de folosire a pajiști cercetate;
- suprafața de probă;
- altitudinea;
- expoziția;
- înclinarea terenului;
- solul;
- apa freatică;
- înălțimea plantelor (cm);
- acoperirea generală (%).

După această etapă se trece la determinarea speciilor întâlnite în interiorul fiecărei suprafețe de probă și se înregistrează în fișa geobotanică pe grupe după criteriul botanico-economic și anume:

- 1. graminee
- 2. leguminoase
- 3. cyperaceae și juncaceae
- 4. plante din alte familii botanice
- 5. mușchi și licheni
- 6. specii lemnoase.

Pentru mai multă exactitate se cercetează și suprafețele limitrofe, iar speciile întâlnite în fitocenoză, dar în afara suprafeței de probă, se notează la sfârșitul listei floristice. Ordinea speciilor în cadrul fiecărei grupe se va face în funcție de dominanța lor.

După înscrierea speciilor în fișe, în dreptul fiecărei specii se trec principalele caracteristici: abundența, dominanța, frecvența și fenofaza.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE

Abundența (A) reprezintă numărul de indivizi dintr-o specie; care se apreciază vizual în procente sau note (1-5) sau prin numărarea acestora (de obicei în suprafețe de 1 mp în 3-4 repetiții)

Dominanța (D) reprezintă gradul de acoperire a solului de masa aeriană a plantelor apreciat vizual și exprimat în procente sau note.

Dominanța se poate referi la toate plantele și în acest caz se vorbește de „acoperire generală” sau la fiecare specie în parte „acoperire specifică”.

Conform compoziției sale botanice o pajiște poate fi de tipul:

- G- bogată în graminee,
- L- bogată în leguminoase,
- E- echilibrată,
- D- bogată în diverse „alte specii”.

După întocmirea fișelor geobotanice, acestea se centralizează și apoi se grupează pe asociații și se întocmește tabelul asociației.

Pasul următor îl constituie determinarea Valorii pastorale (VP) care ne oferă informații despre calitatea pajiștilor cercetate.

Datele referitoare la starea actuală a pajiștilor, prezența căilor de acces, a construcțiilor zoopastorale și surselor de apă, au fost obținute prin observații directe în teren.

Calculul VP se face astfel:

$$VP = \sum PC (\%) \times IC/5$$

unde:

VP - indicator valoare pastorală (0-100);

PC-participare în covorul ierbos (%) indiferent de metoda de determinare (AD, P, Cs, G);

IC – indice de calitate furajeră;

După determinarea indicatorului de valoare pastoral prin împărțirea la 5 a punctajului obținut din înmulțirea PC x IC, acesta se apreciază astfel:

- 0-5 – pajiște degradată;
- 5-15 – foarte slabă;
- 15-25 – slabă;
- 25-50 – mijlocie;
- 50-75 – bună;
- 75-100 – foarte bună.

Indicele obținut pentru VP are valori de la 0 într-o pajiște fără valoare furajeră, până la 100 pentru o pajiște semănată (ideală).

În urma analizei efectuate în teren și a rezultatelor obținute, menționăm faptul că producția de masă verde obținută pe aceste păsuni se situează în jurul cantității de 4 t mv / ha.

Conform ANEXEI (valoarea pastorală a pajistei)

2. Stabilirea modului de folosință a pajistilor

Întreaga suprafață de pajiște supusă acestui Amenajament Pastoral va fi exploatată prin pășunat cu trei categorii de animale: ovine și bovine, caprine. Factorii limitativi pe aceste pajiști sunt fie excesul de umiditate fie subpășunatul sau suprapășunatul lor.

Pe teritoriul acestor pășuni au fost identificate următoarele tipuri de asociații vegetale și anume:

- Festuca valesiaca (păiuș stepic), Lolium perenne, Lolium multiflorum, Festuca pseudovina (păiușul oilor), Dactylis glomerata (golomat), iarba cimpului ca și graminee, dar și din leguminoase Trifolium repens (trifoiul alb), Lotus corniculatus (ghizdei). Am întâlnit specii nevaloroase cum ar fi Juncus conglomeratus (pipirig), Taraxacum officinale (papadia), Plantago lanceolata (patlagina), Ranunculus acris (piciorul cocosului) etc. De asemenea am întâlnit și diverse plante toxice cum ar fi: Ranunculus acris (piciorul cocosului),

La astfel de pajiști valoarea pastorală este mediocră, cu un potențial de producție scăzut 4-7 t/ha MV.

3. Durata sezonului de pasunat

Pășunile reprezintă cea mai ieftină sursă pentru asigurarea hranei ierbivorelor în timpul perioadei de vegetație, având multiple avantaje ce decurg din efectele favorabile atât asupra animalelor, cât și asupra pășunilor în relația sol-plantă-animal.

În Ordinul nr. 544 din 21 iunie 2013, Art. 6, se prevăd următoarele:

(1) Începerea pășunatului se face în funcție de condițiile pedoclimatice și de gradul de dezvoltare a covorului ierbos.

(2) Se evită începerea pășunatului prea devreme, care poate afecta perioada de regenerare, sănătatea și supraviețuirea plantelor.

(3) Perioada de pășunat se va încheia în luna noiembrie, la o data stabilită în funcție de evoluția temperaturilor și regimul precipitațiilor.

(4) Data începerii și încheierii pășunatului, precum și modul de organizare a pășunatului, continuu sau pe tarlale, se stabilesc prin hotărâre a consiliului local.

Ținând cont de toate caracteristicile climei zonale - durata sezonului de pășunat, în zona de silvostepă, unde se află și localitatea Bolintin Vale, este de cca 150 de zile, de la ultima decadă a lunii aprilie (23 aprilie, Sf. Gheorghe) până la sfârșitul lunii octombrie (26 octombrie, Sf. Dumitru).

Animalele pot fi introduse în pajiști după data de 20 aprilie în anii secetoși și în mod excepțional oile pot fi admise la pășunat după 26 octombrie, până la 1 noiembrie.

Conform Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, art. 10.(1) - introducerea animalelor pe pajiști este permisă doar în perioada de pășunat prevăzută în amenajamentul pastoral, iar la alin. (2) se stipulează: este interzis pășunatul în cazul excesului de umiditate a pajiștii.

În faza tânără de vegetație plantele de pe pășuni au însușiri organoleptice deosebite (gust, miros) care măresc apetitul animalelor și ca urmare crește gradul de consumabilitate a ierbii care poate ajunge la 85-95%.

Dacă pășunatul se începe prea devreme, când plantele sunt prea tinere și solul prea umed, asupra vegetației efectele negative sunt următoarele:

- se distruge stratul de țelină, se bătătorește solul și se înrăutățește regimul de aer din sol. Se formează gropi și mușuroaie;
- pe terenurile în pantă se declanșează eroziunea;
- se modifică compoziția floristică dispărând plantele valoroase mai pretențioase din punct de vedere al apei, aerului și hranei din sol;
- plantele fiind tinere au suprafața foliară redusă și vor folosi pentru refacerea lor substanțe de rezervă acumulate în organele din sol ce are ca efect epuizarea lor.

Efectele negative asupra animalelor sunt:

- iarba prea tânără conține multă apă și ca atare are un efect laxativ epuizant, ceea ce duce la eliminarea excesivă a sărurilor minerale de Cu, Mg, Na;
- conținând prea puțină celuloză nu se pretează la salivare și rumegare, animalele fiind predispuse la intoxicații și meteorizații;
- conținutul mare de azot al ierbii tinere determină acumularea în stomac a amoniacului și ca atare declanșarea unor fermentații periculoase.

În aceeași măsură nu recomandăm nici folosirea pajiștilor prin pășunat mai târziu de 1 noiembrie. Ultimul pășunat trebuie să se realizeze cel mai târziu cu 20-30 zile înainte de instalarea înghețurilor permanente. Astfel plantele au posibilitatea să acumuleze glucide, să-și refacă masa vegetativă, ceea ce determină o mai bună suportare a înghețurilor pe de o parte, iar pe de altă parte pornirea timpurie în vegetație.

Întârzierea toamnei a pășunatului, până la venirea înghețurilor, face ca iarba să nu se poată reface corespunzător, primăvara constituind una din cauzele dispariției speciilor valoroase din pajiști.

Pășunatul peste iarnă mai ales cu oile este un obicei foarte dăunător pentru covorul ierbos al pajiștilor noastre, cu repercusiuni negative în anul și anii ce urmează. Pe o pajiște pășunată toată iarna, în

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE

sezonul de vegetație următor, producția scade cu cel puțin 20 – 40 %, ceea ce este foarte mult. Dacă pajiștea este în pantă și solul se erodează, pierderile sunt și mai mari, până la scoaterea ei din circuitul productiv.

4. Numarul ciclurilor de pasunat

Ciclul de pășunat este intervalul de timp în care iarba de pe aceeași parcelă de exploatare, odată pășunată, se regenerează și devine din nou bună pentru pășunat.

Numărul ciclurilor de pășunat este în funcție de condițiile climatice și staționale, de sol, de compoziția floristică și de capacitatea de regenerare a pajiștilor.

Pe suprafața pajiștilor din localitatea Bolintin Vale, se practică pășunatul continuu (liber), pe niciuna din suprafețele de pajiști nu se realizează pășunatul rațional (prin rotație).

Pășunatul continuu (liber) - conform acestui sistem, animalele sunt lăsate să pască pe pășune de primăvara devreme și până toamna târziu.

Sistemul este practicat în zonele secetoase, unde producția pajiștilor permanente este mică și neuniform repartizată pe cicluri de pășunat; perioada de secetă din vară duce la diminuarea producției în ciclurile trei și patru.

În condițiile actuale, din studiul vegetației pajiștilor, nu recomandăm tarlalizarea în nici un trup de pajiște analizat; producția pajiștilor fiind prea mică pentru a se justifica economic.

Cu toate acestea în următorii ani, după ce se vor face toate lucrările de ameliorare a pajiștilor, unele pajiști pot fi tarlalizate și se va putea trece la pășunatul rațional cu garduri electrice.

5. Capacitatea de pasunat si incarcatura optima

Încărcătura cu animale pe o pajiște sau capacitatea de pășunat, este un instrument util de folosire pentru crescătorul de animale deoarece îi permite să ajusteze încărcătura de animale în funcție de cantitatea de iarbă disponibilă. Pentru stabilirea încărcăturii corecte se calculează capacitatea de pășunat, respectiv numărul de animale ce pot pășuna pe unitatea de suprafață.

Capacitatea de pășunat, respectiv încărcătura optimă de animale pe hectar, se calculează, pentru fiecare pajiște conform metodologiei prevăzute în ORDIN nr. 544 din 21 iunie 2013.

Conform literaturii de specialitate și Ordinului 544/2013, art. 8 (1) capacitatea de pășunat se estimează pe baza producției medii de masă verde obținută în anii anteriori, ținând cont de fertilitatea solului, condițiile meteorologice și compoziția floristică a covorului vegetal; iar art.8 (2) prevede ca numărul de animale (UVM/ha) trebuie să fie suficient pentru a asigura utilizarea maximă a producției de masă verde, menținând în același timp sustenabilitatea pe termen lung a pajiștii.

Se recomandă 65 kg masă verde/zi/cap pentru 1 UVM (din care consumate efectiv 50 kg/cap/zi). Conversia în UVM a speciilor de animale domestice este redată în tabelul 5.2 conform literaturii de specialitate și a legislației în vigoare.

$$Cf\% = \frac{Pt(kg/ha) - Rn(kg/ha)}{Pt(kg/ha)} \times 100$$

$$Cf\% = \frac{18600 - 2800}{18600} \times 100 = 85\%$$

$$Ip = \frac{Pt(kg/ha) \times Cf\%}{NZ \times Zp} \times 100$$

$$Ip = \frac{16800 \times 85}{65 \times 170} \times 100 = 1,29 \text{ UVM/ha}$$

$$IAP = 178,34 \times 1,3 = 232 \text{ UVM/ha}$$

Coeficientul de transformare a diferitelor specii și categorii de animale în UVM. (Marușca și colab., 2014 – Ghidul de întocmire a amenajamentelor pastorale).

Specificare	Coeficient de transformare în UVM	Nr. capete pentru 1 UVM
Tauri și boi de muncă, cai	1,0-1,2	0,8-1,0
Vaci de lapte	1,0	1,0
Bovine de toate varstele (în medie)	0,7-0,8	1,3-1,4
Tineret bovin peste 1 an	0,5-0,7	1,4-2,0

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE

Tineret bovin sub 1 an	0,2-0,3	3,3-5,0
Oi și capre de toate vârstele	0,14	7,1
Oi și capre mature	0,15-0,16	6,3-6,7
Cai de toate vârstele	0,8	1,3
Cai de tracțiune	1,0-1,1	0,9-1,0
Tineret cabalin peste 1 an	0,5-0,7	1,4-2,0
Tineret cabalin sub 1 an	0,2-0,3	3,3-5,0

Capacitatea de pășunat sau încărcătura de animale, conform Ordinului 544/2013, art.10, se definește prin numărul de animale (exprimat în unități vită mare UVM) care pot fi hrănite pe întreg sezonul de pășunat de pe 1 ha de pajiște, la care se cunoaște producția de furaje disponibilă și se stabilește conform formulei:

$$\hat{I}.A. = P.d. / (C.i. \times Z.p.)$$

în care:

- $\hat{I}.A.$ - încărcătura cu animale/ha de pajiște, exprimată în

UVM/ha;

- P.d. - producția disponibilă sau reală de masă verde –

kg/ha;

- Z.p. - număr de zile de pășunat într-un sezon;

- C.i. - consum zilnic de iarbă - kg/UVM.

- [necesarul zilnic pentru 1 UVM este de 65 kg de masă verde sau ≈ 13 kg (65:5) substanță uscată (SU)].

Încărcătura de animale pe comuna și pe specii se prezintă în tabelul de mai jos;

Nr crt	Specia de animale și categoria de vîrstă	Nr capete	UVM / cap	UVM - total
1	Bovine adulte	26	1	26
2	Ovine și caprine	1360	0,15	240
	total	1386		266

În funcție de UVM calculate la numărul de animale înregistrate în RNE la data întocmirii Amenajamentului pastoral și la suprafața de pasune disponibilă la nivel de comuna de 6 ha rezultă

Suprafața 6 ha UVM 266 = 0,02 UVM ha.

Datorită faptului că, încărcătura de animale respectiv de 0,02 UVM pe ha este sub 1 UVM/ha conform Ghidului de întocmire a Amenajamentului pastoral – 2014, recomandăm crescătorilor de animale să suplimenteze rația de furaje din plante de nutreț cultivate în terenul arabil proprietate sau arendate dar și cu furaje concentrate și mărirea suprafețelor destinate pasunilor.

Producția disponibilă sau reală (Pd) se raportează în tone masă verde/ha. În anul întocmirii amenajamentului producția disponibilă se estimează în funcție de vegetația existentă, lucrările efectuate pe pajiște și de datele din literatura de specialitate. În anii următori este bine să se determine pe fiecare pajiște în parte.

Stabilirea încărcării cu animale a unei pășuni se face în baza determinării producției pășunii, respectiv a producției totale de iarbă (Pt) pe cicluri de pășunat cât și prin stabilirea coeficientului de folosire a ierbii (Cf), în cazul nostru 4 to/ ha masă verde.

Producția și calitatea SLABA A PASUNII.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE

CAPACITATEA DE PASUNAT

$$Cp \text{ (UVM/ha)} = \frac{Pt \text{ (kg/ha)} \times cf \%}{N_2 \times DZP \times 100}$$

NZ = necesar zilnic de iarba pe animal kg/zi

Pt = productia totala m.v.

Cf = coeficient de folosire a pajistilor

DZP = numarul zilelor de pasunat

Trup de pasune	Suprafata parcelei ha	Productia de m.v. To/ha	CF %	Productia de masa verde utila To/ha	Prod. Totala de m.v. to	ZAF	Incarcare cu UVM	
							1 ha	TOTAL
0	1	2	3	4	5	6	7	8
				Col2xcol 3	Col1xcol2	Col4/0,05	Col6/DZP	Col1xcol7
	6	4	85	3,4	24	68	0,45	2,72

DSP – Durata sezon de pășunat (150 zile)

ZAF – Număr de zile animal furajat pe pășune

0,05 – cantitatea de masă verde în tone consumate efectiv de 1 UVM/zi.

CALCULARE VALOARE PASTORALA

Sup =6,00 ha

SPECIA	% PC	IC	PC X IC	
osiga	15	4	60	
Pir	10	1	10	
paius	10	3	30	
ghizdei	5	4	20	
Coadă soricelului	3	2	6	
patlagina	5	2	10	
papadie	4	3	12	
Firuta	28	4	112	
Trestie	6	1	6	
Alte specii	14	0	0	
	100		266	

Graminee 63%

Leguminoase 5%

Alte specii 32 %

CAPITOLUL VI. ORGANIZAREA, IMBUNATATIREA, DOTAREA SI FOLOSIREA PAJISTILOR

1. Stabilirea cailor de acces

Caile de acces pentru animale sunt drumurile de exploatare Agricole prevazute in Planurile cadastrale anexate.

2. Stabilirea surselor si a locurilor de adapat.

In localitate exista surse de apa pentru adapatul animalelor ,suprafata de pasune fiind dealungul raurilor Arges si Sabar .

3. Locurile de adapost pentru animale si oameni

Pentru animale, in fiecare localitate exista locuri de refugiu in caz de intemperii, constituite ca "zacatori" pentru animale, umbrare, in general acestea sunt apropiate de sursa de apa.

4. Impartirea pajistei pe unitati de exploatare si tarlalele

S-a tinut cont de repartizarea pasunii pentru bovine si cabaline mai aproape de fiecare sat. La specia ovina pasunile au fost repartizate din zona colinara a fiecarei localitati. Repartizarea pasunii pe specii de animale este prezentata in tabelele crescatorii de animale au stabilit parcelele .

5. Lucrarile care se executa in fiecare an si pe mai multi ani

Pentru intretinerea pajistei, In cadrul Amenajamentului pastoral, exista atasat documente in care sunt cuprinse LUCRĂRILE PROPUSE A SE EXECUTĂ ANUAL PE FIECARE PARCELĂ anexa 14, in Anexe pentru fiecare localitate dupa cum urmeaza;

6. Aspecte generale privind stabilirea metodelor de imbunatatire a covorului ierbos

Pajiștile de origine primară cu vegetație naturală (stepă, silvostepă, subalpine, alpine, etc.) și cele de origine secundară cu vegetație seminaturală rezultată după defrișarea pădurilor, cu utilizarea lor ca pășune, fâneață sau mixt, sunt răspândite de la țărmul mării, Delta și Lunca Dunării până pe cele mai înalte culmi ale lanțului Carpatin, pe un ecart de peste 2500 m, au o diversitate de condiții staționale și o mulțime de metode și mijloace de îmbunătățire cu mult mai complicate decât restul culturilor din agricultură.

7. Lucrari preliminare obligatorii de punere in valoare a pajistilor

Pajiștile permanente sunt de regulă răspândite în condiții improprii altor culturi în arabil, plantații de pomi și vii sau alte moduri de folosință agricolă.

Înainte de a se efectua lucrările specifice de îmbunătățire a covorului ierbos prin diferite metode și mijloace cunoscute, sunt necesare lucrări de eliminare a factorilor limitativi majori ai productivității pajiștilor cum sunt: eroziunea solului, excesul sau lipsa de umiditate, reacția extremă a solului acidă sau bazică, invazia de vegetație lemnoasă și buruieni, denivelarea terenului și altele.

Unul dintre factorii cei mai agresivi care dijmuesc producția pajiștilor situate pe pante mai mari sau mai mici este eroziunea solului. Eroziunea solului poate fi produsă de picăturile de ploaie sau la topirea zăpezilor când se numește eroziune pluvială (hidrică) sau de vânt când poartă numele de eroziune eoliană.

În funcție de grosimea stratului de sol dislocat de cei doi agenți principali, eroziunea poate fi de *suprafață* când scurgerea apei este lamelară și vântul acționează relativ uniform asupra stratului superior al solului sau de *adâncime* când scurgerea concentrată a apei provoacă șiroiri, rigole, ogașe până la ravene și

torenți foarte adânci de zeci de metri care pun în pericol așezări omenești, căi de comunicații, construcții diverse și altele.

Antrenarea de către eroziune a maxim 6 tone pe hectar în medie pe an se consideră *eroziune geologică* sau *normală*. Peste această limită eroziunea produce pagube mari în funcție de intensitatea ei.

8. Eliminarea excesului de umiditate

Lucrările de înlăturare a excesului de umiditate din pajiști fac parte din lucrările de îmbunătățire al pajiștilor pe termen lung, fiind o lucrare anevoioasă ce reclamă cheltuieli suplimentare, dar care pot fi amortizate în timp.

Excesul de umiditate este unul din factorii cei mai defavorabili care scad producția și calitatea pajiștilor. Majoritatea speciilor bune furajere din covorul ierbos sunt mezofile, adică preferă stațiuni cu umiditate medie a solului și aerului care e bine să fie nici prea umed, nici prea uscat, asemenea condițiilor celorlalte plante de cultură din zona temperată a globului.

Excesul permanent se elimină cu ajutorul unor drenuri din diferite materiale (lespezi, piatră mare, fascine, tuburi de ceramică și plastic riflat, etc.) pozate la diverse adâncimi și distanțe în funcție de nivelul pânzei freatice și intensitatea drenării pe care o dorim. Eliminarea excesului de umiditate se poate realiza prin următoarele metode: - desecarea prin canale deschise – constă în săparea unui sistem de canale cu panta continuă de 5 ‰ de 50-150 cm adâncime cu secțiune trapezoidală. Acestea sunt canalele de desecare propriu-zise sau de absorbție. Ele se fac la distanțe de 150-300 m, iar funcție de gradul de umiditate, configurația și tipul terenului, iar lungimea lor este de 400-1000 m. Aceste canale sunt legate între ele prin canale colectoare, perpendiculare pe curbele de nivel care au dimensiuni mai mari decât canalele de absorbție.

Canalele colectoare se varsă în canalul principal care duce până la cel mai apropiat recipient. Aceste canale trebuie de așa manieră făcute încât să se evite declanșarea eroziunii. Pământul care rezultă din săparea canalelor se împrăștie uniform pe pajiște sau, dacă pajiștea are depresiuni, atunci acestea se umplu cu pământul din canale. Pereții canalelor se consolidează cu brazde de țelină sau în anumite locuri cu bârne și scânduri.

Pentru a preveni o desecare prea puternică de-a lungul canalului principal se construiesc stăvilare cu ajutorul cărora se reglează nivelul apei din sol. Desecarea cu ajutorul canalelor de suprafață este ușoară ca și execuție și întreținere și foarte eficientă, eliminând o cantitate mare de apă în timp scurt. În plus aceste canale pot servi ca delimitatoare ale tarlalelor. Peste canalele de desecare este necesară construirea podețelor pentru trecerea animalelor. - desecarea prin drenuri – constă în instalarea drenurilor la 1-1,5 m adâncime, distanțate între ele la 10-50 m funcție de natura solului și de cantitatea de umiditate în exces.

În cazul în care drenurile sunt din argilă sau din piatră, beton sau lemne, durate de funcționare este foarte mare. Dacă se fac drenuri cârțiță, după 3-4 ani drenurile trebuiesc refăcute. În general desecarea prin drenuri prezintă câteva avantaje deosebite.

În primul rând ele funcționează tot anul ceea ce face ca pășunatul să se poată începe primăvara mai devreme, măbind astfel perioada de pășunat. De asemenea se îmbunătățește regimul de aerație și cel termic. - desecarea pe cale biologică – desecarea se face cu ajutorul plantării unor arbori mari consumatori de apă ca Salix, Populus care se plantează de așa manieră încât să delimiteze tarlalele de pășunat, putând fi folosite în perioada de arșiță ca și umbrare. Un caz aparte îl constituie drenajul „cârțiță” care se folosește pe terenurile cu textură grea, argiloasă.

În luncile râurilor ca urmare a înălțării fundului albiei colmatate datorită eroziunii solului în amonte, se produc acum inundații la ploi altădată normale. Lipsa unor lucrări de regularizare și îndiguire a râurilor produc în continuare daune majore tuturor culturilor. Absența unor intervenții de permeabilizare a terenurilor grele sau puternic tasate, cu ajutorul subsolajului, scarificării, etc., produc exces temporar de umiditate. La fel lipsa unor lucrări de întreținere a canalelor de desecare pentru excesul temporar de apă, a drenurilor pentru eliminarea excesului freatic, absența captării izvoarelor de coastă și alte neglijențe, aduc pagube însemnate patrimoniului pastoral.

Eliminarea excesului temporar de umiditate din pajiști se face prin desecarea cu ajutorul canalelor deschise, de diverse mărimi, care se amplasează la diferite distanțe între ele în funcție de caracteristicile solului, intensitatea ploilor, etc.

Excesul permanent se elimină cu ajutorul unor drenuri din diferite materiale (lespezi, piatră mare, fascine, tuburi de ceramică și plastic riflat, etc.) pozate la diverse adâncimi și distanțe în funcție de nivelul pânzei freatice și intensitatea drenării pe care o dorim.

Un caz aparte îl constituie drenajul „cârțișă” care se folosește pe terenurile cu textură grea, argiloasă. Toate aceste lucrări de desecare și drenaj la fel ca și regularizarea și îndiguirea râurilor se fac pe bază de proiecte și se execută de specialiști din domeniul îmbunătățirilor funciare.

În mod curent gospodarii și fermierii care dețin terenuri de pajiști cu exces de umiditate pot întreține lucrările existente pentru eliminarea apei și iniția ei înșiși unele acțiuni care ar consta din:

- curățirea regulată a canalelor de desecare existente de vegetație ierboasă și lemnoasă cât și decolmatarea lor;

- efectuarea unor șanțulețe de scurgere a apelor de suprafață ori de câte ori este necesar, mai ales primăvara după topirea zăpezii sau ploii abundente;

- evitarea pășunatului pe teren umed care tasează și mai mult solul, făcându-l impermeabil pentru apele pluviale;

- arături la cormană înainte de înființarea pajiștilor semănate și dirijarea apei în exces într-un canal de colectare și mai departe într-un emisar;

- cultivarea unor specii iubitoare de umezeală cum sunt sălciile, plopii, arinii etc. care fac un drenaj biologic, cât și a unor specii ierboase rezistente la excesul de apă ca ierbăluța (*Phalaris arundinacea*), păiușul înalt (*Festuca arundinacea*) și trifoiul hibrid (*Trifolium hybridum*).

9. Indepartarea materialului lemnos al cioatelor și pietrelor

Distrugerea arboretelor dăunătoare prin tăiere sau arboricidare trebuie completată cu fasonarea, clasarea și valorificarea sau îndepărtarea materialului lemnos rezultat.

Materialul corespunzător va fi utilizat în construcții cu prioritate la cele pastorale din zonă, inclusiv la împrejmuirile de tarlalizare sau pentru alte scopuri gospodărești sau de industrializare. Materialul care nu prezintă valoare economică sau nu poate fi valorificat sub nici-o formă se va arde pe loc, spre a se elibera terenul.

Arderea se face în mod organizat. În acest scop, materialul va fi așezat în grămezi (martoane) de formă paralelipipedică, cu dimensiunile 6 X 2 X 1,5-2 m, așezate în zigzag, cu lungimea pe curba de nivel, la distanță de minimum 20 m una de alta și la cel puțin 20-25 m de coroana arborilor de protecție, spre a se evita efectele negative ale focului. Nu se admite așezarea grămezilor peste cioate, arbori sau tufe netăiate.

Materialului destinat arderii i se va da foc numai pe vreme bună, fără vânt și sub control competent, spre a se evita incendiile. Data efectuării acestei operațiuni se comunică în scris, din timp, autorităților de resort (organelor silvice, consiliilor populare, poliției). Cenușa rezultată din ardere, după stingerea completă a focului, va fi împrăștiată total și uniform pe pajiște.

Adunarea lor se face manual, folosind târgi sau roabe, pentru transportul lor în vederea așezării pe firul ravenelor și ogașelor deschise sau sub formă de stive regulate pe porțiuni de pajiști erodate, orientate cu lungimea pe curba de nivel, sau se așează ca gard de delimitare a tarlalelor de pășunat

10. Combaterea altor buruieni din pajiști

În alcătuirea covorului ierbos al pajiștilor alături de gramineele și leguminoasele furajere perene participă și speciile din grupa "diverse" sau „alte specii”, unele dintre acestea au valoare furajeră scăzută, iar altele sunt practic neconsumate de animale, sau prezintă un grad ridicat de toxicitate.

Apariția și înmulțirea buruienilor în vegetația pajiștilor este favorizată de manifestarea în exces sau deficit a unor factori ecologici, precum și de gospodărirea necorespunzătoare a pajiștilor: neexecutarea lucrărilor de curățire, nefolosirea unei încărcături cu animale adecvate producției pajiștii, neschimbarea locurilor de odihnă și adăpost pentru animale, fertilizarea neuniformă cu îngrășăminte organice sau chimice, recoltarea cu întârziere a fânețelor, folosirea la supraînsămânțare a unor semințe infestate cu buruieni, etc.

Combaterea buruienilor din pajiști se deosebește de combaterea celor din culturile din arabil unde se ocrotește de regulă o specie (porumb, grâu, soia, floarea soarelui, cartof, etc.) și se distrug restul speciilor concurente.

Specificitatea pentru pajiști se datorește compoziției floristice complexe (graminee, leguminoase, alte plante) în care se combate de regulă o specie dăunătoare, păstrând pe cât posibil restul speciilor furajere după care se continuă folosirea pajiștii prin pășunat, cosit sau mixt. Acestea impun cunoașterea atât a efectului pe care îl au măsurile de combatere pe cale mecanică sau chimică asupra speciilor care alcătuiesc covorul ierbos și a remanenței erbicidelor pentru a nu provoca tulburări animalelor, în condițiile folosirii suprafețelor respective prin pășunat. Buruienile reduc creșterea și dezvoltarea plantelor valoroase din pajiște prin fenomenele de concurență pentru apă, aer (CO₂), lumină și elemente nutritive, iar unele emit substanțe toxice.

Buruienile consumă apă pentru creșterea lor în detrimentul altor specii și determină o epuizare mai rapidă a rezervei de apă utilă din sol, mai ales în perioadele de secetă.

Prezența buruienilor în amestecurile de ierburi furajere reduce accesul plantelor valoroase la concentrații suficiente de CO₂ din sol și limitează prin aceasta randamentul lor.

Competiția pentru lumină afectează atât relațiile interspecifice cât și între indivizii aceleiași specii. Aceasta are drept consecință o viteză de creștere și o rată de acumulare a biomasei mai redusă.

Buruienile afectează în mod negativ nutriția minerală a celorlalte plante prin concurența pentru azot și elemente minerale. Buruienile aparținând dicotiledonatelor au o capacitate de schimb cationic mai ridicată de cât monocotiledonatele, acestea permițându-le o absorbție mai ușoară a calciului și magneziului. În plus, înrădăcinarea profundă, în cazul buruienilor cu sistem radicular pivotant, asigură explorarea straturilor de sol inaccesibile gramineelor și leguminoaselor de pajiști.

Emiterea de fitotoxine de către unele buruieni cu acțiune inhibitoare pentru celelalte specii mai valoroase cu care vin în concurență a fost evidențiată de foarte multă vreme, fiind denumit „alelopatie”. Efecte acestui fenomen au fost puse în evidență și în cazul buruienilor, mai frecvent sunt citate efectele alelopatice ale speciilor *Elymus repens*, *Rumex obtusifolius*, *Pteridium aquilinum*, *Symphytum officinale*, și altele.

Unele buruieni pot fi toxice pentru animalele care le consumă, dintre acestea cu o frecvență mai mare pe pajiștile din țara noastră se întâlnesc :

□ *Veratrum album* (știrigoaia) conține în rizomi și tulpini alcaloizii: protoveratrină, jervină, protoveratridină, etc. Toxicitatea plantei scade mult după înflorire, astfel că în zona de munte după această fază, atât caii, cât și oile consumă planta fără repercusiuni vizibile asupra stării de sănătate.

Taurinele și ovinele care consumă plantele în stadiile tinere prezintă o salivă bogată, strănuturi și stări de vomă;

□ *Colchicum autumnale* (brândușa de toamnă) este o plantă foarte toxică datorită conținutului ridicat în colchicină. Toate părțile plantei sunt otrăvitoare. Prezența speciei respective poate provoca accidente prin intoxicare mai ales la animalele tinere scoase la pășunat primăvara devreme;

□ *Ranunculus acer* (piciorul cocoșului) provoacă tulburări la taurine și cabaline, prin protoanemonina care este activată în stomacul animalelor prin enzima ranunculină conținută în aceeași plantă. Animalele prezintă stări de depresie nervoasă și colici, înregistrând scăderea accentuată a producției de lapte;

□ *Rumex* sp. (ștevia) - cantitatea mare de oxalați pe care o conține provoacă tulburări digestive animalelor care consumă speciile de *Rumex*

□ *Equisetum* sp. (coada calului) conține alcaloizi toxici mai ales palustrină și acid aconitic, care nu se inactivează nici prin procesul de uscare a fânului, provocând intoxicarea animalelor și în perioada de stabulație. Animalele hrănite cu fân în care se află coada calului trec prin stări de diaree, producția lor scade foarte mult, ele devin astenice și ajung în final la epuizare fizică totală.

11. Distrugerea mușuroaielor, nivelarea și curățirea pajiștilor

În marea lor majoritate, pajiștile naturale au suprafața denivelată datorită mușuroaielor, eroziunii și alunecărilor de teren, lucrărilor de defrișare a vegetației lemnoase, scoaterea cioatelor, drenaj, desecare și alte lucrări. **Mușuroaiile înțelenite** de origine animală și vegetală sunt principala cauză a denivelărilor pe pajiștile naturale.

Cele de **origine animală** sunt formate de cârțițe, furnici și mistreți.

La început acestea sunt de dimensiuni mici și se măresc odată cu trecerea timpului, denivelând pajiștea și îngreunând valorificarea ei, în special prin cosire.

Mușuroaiele de **origine vegetală** se formează pe tufele dese ale unor graminee, cum este târsa (*Deschampsia caespitosa*) și țapoșica (*Nardus stricta*) sau pipirig (*Juncus sp.*), cioate și buturugi rămase în sol și altele. Prin pășunat nerațional pe soluri cu exces de umiditate, de asemenea se formează mușuroaie înțelenite după călcarea lor cu animale. În zona montană întâlnim adesea mușuroaie înțelenite numite **marghile** care se datoresc efectului combinat de îngheț-dezghet, pășunatului nerațional cu ovinele și invaziei cu țepoșică.

Distrugerea mușuroaielor anuale neînțelenite se face primăvara sau toamna prin lucrările obișnuite de grăpare a pajiștilor. Mușuroaiele înțelenite pot fi distruse cu mașini de curățat pajiști sau cu diverse alte unelte combinate care taie vertical mușuroiul, îl mărunțește și îl împrășteie uniform pe teren.

În cazul unor pajiști cu densitate mare a mușuroaielor înțelenite după distrugerea lor rămân multe goluri care necesită a fi supraînsămânțate cu amestecuri de ierburi adecvate. Prin lucrări de curățire se îndepărtează de pe pajiști pietrele, cioatele rămase după defrișarea arborilor, buturugile și alte resturi vegetale aduse de ape și alte lucrări. Acestea se execută manual și mecanizat în funcție de pantă și gradul de acoperire al terenului. Nivelarea terenurilor de pe care s-au adunat pietrele, s-au scos cioatele, a celor erodate sau cu alunecări se poate realiza cu nivelatorul, grederul sau buldozerul, în funcție de gradul denivelărilor și eficiența lucrării.

Suprafețele lipsite de vegetație se înierbează cu un amestec adaptat zonei pedoclimatice.

12. Târlirea pajiștilor cu animale

Până acum, târlirea tradițională normală, confirmată științific, se face cu oile și anume 2 – 3 nopți 1 oaie adultă / mp pe pășuni cu covor ierbos corespunzător și 4 – 6 nopți 1 oaie / mp pe pășunile degradate, care în zona montană sunt invadate de *Nardus stricta* (părul porcului, țepoșică). Depășirea acestui prag de 6 nopți, în toate situațiile duce la supratârlire, cu întreg cortegiul de dezechilibre grave ale covorului ierbos și ale celorlalți factori de mediu.

Au fost efectuate cercetări privind târlirea cu bovinele, respectiv aceeași intensitate, în funcție de starea covorului ierbos de 2 – 3 nopți și 4 – 6 nopți 1 vacă / 6 mp sau alte durate cu încărcări echivalente cum ar fi 4 – 6 nopți sau 8 – 12 nopți 1 vacă / 12 mp, ținând seama și de greutatea care intervin în mutarea porților mai mari de târlire și mărirea în prima fază a spațiului dintre vacile de la diferiți proprietari, care nu se cunosc între ele, pentru evitarea unor altercații și stări de stres, până la ierarhizarea după legile nescrise ale etologiei. Prin aceste metode de târlire, o pășune de munte, într-o perioadă de 90 – 120 zile poate fi ameliorată abia pe 10-20 % din suprafața totală, o dată pentru cca 5 ani, cât durează efectul târlirii, dată fiind încărcarea mică cu animale de 1 – 2 unități vită mare (UVM) la hectar și durata scurtă a sezonului de pășunat.

Cercetări mai recente au dovedit că este posibil a se târlii până la 50 % din suprafața atribuită unei turme de animale cu condiția aplicării unor erbicide pentru distrugerea covorului ierbos degradat, urmată de supraînsămânțare cu ierburi perene și fertilizare cu îngrășăminte chimice fosfatice.

Concret, pe o pășune degradată de țepoșică se aplică 5 l/ha Roundup (glifosat), diluat în 150 litri de apă, utilizând pentru stropire o pompă de spate după care la 2 săptămâni se supraînsămânțează cu un amestec calculat pentru 1 hectar de 270 kg superfosfat (18 % P₂O₅) împreună cu 25 kg graminee (*Festuca rubra*, *Festuca pratensis*, *Phleum pratense*, *Lolium perenne*, *Dactylis glomerata*, *Agrostis capillaris* și altele) și 5 kg leguminoase perene (*Trifolium repens*, *Trifolium hybridum*, *Lotus corniculatus*, etc.), revenind 3 kg amestec complex la 100 mp, după care se efectuează o târlire redusă la numai 2 nopți 1 oaie/mp sau 1 vacă/6 mp. Prin aceste măsuri care necesită o bună pregătire în prealabil și multă conștiinciozitate în aplicare pe suprafețe de pășuni proprietate individuală sau închiriate pe termen lung (10-20 de ani) se vor putea îmbunătăți într-un interval relativ scurt, suprafețe mari de pășuni montane degradate în decenii de agresiune asupra mediului.

Așa cum se asigură sarea pentru animale și mălaiul pentru hrana îngrijitorilor, la fiecare stână ar trebui să existe și amestecuri complexe de ierburi perene cu îngrășăminte chimice fosfatice, păstrate în pungi de polietilenă care să fie aplicate pe târle cu 1 – 2 zile înainte de a fi mutate în alt loc, alături.

Prin acest procedeu chiar dacă se trece cu 4 – 6 zile peste pragul fatidic de 6 nopți 1 oaie/mp, se realizează adevărate pajiști semănate de mare productivitate, în loc să se instaleze o vegetație de buruieni nitrofile nevaloroase ca: ștevie (*Rumex obtusifolius* de la câmpie până la 1000 – 1200 m altitudine și *Rumex alpinus* la altitudini mai mari); urzica (*Urtica dioica*); știrigoaia (*Veratrum album*) și altele.

Introducerea îngrășămintelor fosfatice este necesară pentru a completa acest element, întrucât dejecțiile animalelor sunt mai bogate în azot și potasiu și mai sărace în fosfor, element de bază prin care se susțin în continuare leguminoasele și fixarea azotului atmosferic.

Pentru a implementa un sistem de târlire normal sau cu îmbunătățirile menționate, trebuie în primul rând să ne dotăm cu porți ușoare și rezistente de îngrădirea animalelor pe timp de noapte, din aluminiu sau materiale plastice, mai înalte pentru vaci și mai scunde pentru oi.

De asemenea, va trebui să intervenim și pentru a îmbunătăți condițiile de lucru și de locuit în stâna propriu-zisă, prin construirea unora mai rezistente și cu dotările necesare sau a unor adăposturi demontabile sau pe roți, care să fie mutate din loc în loc pe pășune mai aproape de perimetrele ce urmează a fi îmbunătățite prin târlire.

13. Fertilizarea cu gunoi de grajd și alte îngrășăminte organice

Îngrășămintele organice sunt produse naturale care conțin elemente fertilizante (nutritive) pentru plante, în diferite proporții și cantități mari de substanțe organice, având o veche utilizare în agricultură. Din grupa îngrășămintelor organice fac parte: gunoiul de grajd, compostul, turbureala de grajd (gülle), urina și mustul de grajd, etc.

Gunoiul de grajd este un îngrășământ de bază folosit în agricultură, fiind alcătuit dintr-un amestec de dejecții provenite de la animale și materialul folosit ca așternut.

Conținutul mediu în elemente fertilizante a acestui tip de îngrășământ este de: 0,55 % N; 0,22 % P₂O₅; 0,55 % K₂O și 0,23 % CaO.

Calitatea gunoiului de grajd depinde de specia de animale de la care provine, cel mai bogat în elemente fertilizante fiind gunoiul de ovine urmat de cabaline și bovine, iar cel mai sărac este cel rezultat de la porcine. Depozitarea și fermentarea gunoiului de grajd se face într-un loc special amenajat, numit *platformă pentru gunoi*. Fermentarea durează 3 – 5 luni, timp în care se pierde 25 – 30% din greutatea inițială a gunoiului. Un metru cub de gunoi cântărește 300 – 400 kg atunci când este proaspăt și afânat, 700 kg când este proaspăt și îndesat, 800 kg când este semi fermentat și 900 kg când este fermentat și umed.

Gunoiul de grajd este un îngrășământ complet, deoarece conține principalele elemente nutritive necesare plantelor, care sunt eliberate treptat în timpul descompunerii substanțelor organice de către microorganismele din sol.

Gunoiul de grajd influențează favorabil însușirile fizico-chimice ale solului, mărește permeabilitatea solurilor grele și coeziunea celor nisipoase, contribuie la afânarea și încălzirea solurilor, îmbunătățește reacția solului.

Gunoiul de grajd este un îngrășământ universal, întrucât poate să fie administrat pe toate solurile la majoritatea plantelor cultivate și pe toate tipurile de pajiști care se aplică atât la suprafața pajiștilor naturale cu covor ierbos corespunzător, cât și prin încorporare înainte de desțelenire și înființarea pajiștilor semănate. Aplicarea gunoiului de grajd bine fermentat (3-5 luni în platformă) la suprafața terenului, toamna târziu sau primăvara devreme în cantități de 20-30 t/ha se face frecvent pe fânețele naturale din apropierea gospodăriilor.

Gunoiul de grajd este mai bine valorificat când se administrează împreună cu doze mici de îngrășămintă chimice.

Prin aplicarea gunoiului se îmbunătățește compoziția floristică a covorului ierbos și calitatea furajului datorită înmulțirii leguminoaselor perene, care la rândul lor fixează azot simbiotic, sporind cantitatea de nutrienți din sol. Efectul fertilizării cu gunoi de grajd durează în medie 3 - 5 ani.

Gunoiul de păsări este un alt îngrășământ organic complet, cu acțiune rapidă. Compoziția chimică depinde de specia de păsări de la care provine fiind în medie de 1,7 % N; 1,6 % P₂O₅; 0,9 % K₂O și 2 % CaO.

Pentru a evita pierderea azotului în timpul păstrării se depozitează în șoproane, în straturi subțiri și se stropesc cu lapte de var. Se aplică toamna în cantitate de 1 – 1,5 t/ha sau în timpul perioadei de vegetație a pajiștilor.

Compostul este un alt îngrășământ organic solid care provine din resturile adunate în gospodărie (paie, pleavă, frunze, cenușă, gunoarie menajere) ce se depistează în platformă, se umectează, se îndeasă și se lasă să fermenteze o perioadă dublă decât gunoiul de grajd, respectiv 6 – 10 luni. Odată cu umectarea din când în când se adaugă var și superfosfat.

Compostul se consideră fermentat atunci când a devenit brun și sfărâmicios, după care se trece prin ciururi cu ochiuri de 1,2 – 2 cm și se administrează toamna în cantitate de 20 – 25 t/ha la plantele furajere în arabil și pe pajiștile naturale.

Aplicarea îngrășămintelor organice solide se face cu mașinile de împrăștiat gunoi de grajd și alte utilaje specifice.

Tulbureala (gülle, purin) este un îngrășământ organic semilichid care se obține de la adăposturile de taurine prevăzute cu sistem de evacuare hidraulică a dejecțiilor sau tabere de vară cu pardoseală de ciment, spălare cu jet de apă și colectare într-un bazin acoperit. În aceste bazine tulbureala formată din urină, dejecții solide și apa de spălare fermentează 3– 4 săptămâni după care se administrează folosind 200 – 400 hl/ha.

Îngrășămintele semilichide bogate în azot și potasiu se aplică pe pajiștile permanente în doze de maximum 150 m³/ha, împreună cu 30 kg/ha P₂O₅, elementul nutritiv deficitar.

Capacitatea bazinelor colectoare se calculează în funcție de numărul de animale considerându-se câte 7 – 8 m³ pentru o unitate vită mare.

Pe pășuni din motive sanitar-veterinare, doza nu trebuie să depășească 25-30 m³/ha la o aplicare. Pășunatul este permis numai după o perioadă de 4-5 săptămâni pentru “sterilizarea pășunii” de agenți patogeni, sub acțiunea razelor solare.

Urina și mustul de grajd sunt îngrășăminte lichide, formate din urina animalelor, respectiv mustul care se scurge din platforma de gunoi în timpul fermentării. Aceste produse se colectează în bazinele amplasate la capătul grajdurilor și platformelor de gunoi, bazine care se acoperă, iar la suprafața lichidului se toarnă un strat de ulei rezidual gros de 3 – 5 mm, pentru a evita pierderea azotului. La urină azotul se găsește sub formă de uree, acid uric și acid hipuric.

Urina și mustul de grajd sunt îngrășăminte unilaterale, fiind mai bogate în azot potasiu și sărace în fosfor calciu. Urina conține în medie 1 – 1,5% N; 1,3 – 1,6% K₂O și 0,3% P₂O₅ iar mustul de 3 ori mai puțin din aceste substanțe nutritive.

Înainte de aplicare urina sau mustul de bălegar se diluează cu cel puțin 2 ori pe atâta apă, dacă se aplică în timpul vegetației pentru a nu arde plantele. Astfel, 10 t/ha urină se diluează cu 20 – 30 t/ha apă pentru diluare rezultând 30 – 40 t/ha (~ 250 – 350 hl/ha) care se poate aplica în special pe fânețe. Urina și mustul se transportă și nediluată în remorci - cisterne (vidanje) și după împrăștiere pe sol (100 – 150 hl/ha) se încorporează prin arătura de bază înainte de înființarea pajiștii semănate. **Aplicarea urinei și mustului de balegar se poate face și după prima coasa sau după prima faza de pasunat.**

Se va evita administrarea gunoiului, ca și a oricarui tip de îngrășământ, pe timp de ploaie, nimsoare și soare puternic și pe terenurile cu exces de apă sau acoperite cu zapada. În plus fata de cele mentionate mai sus, nu se recomanda sa fie aplicate daca solul este inghetat, este crapat sau sapat in vederea instalarii unor drenuri sau pentru a servi la depunerea unor material de umplutura, sau campul a fost prevazut cu drenuri sau a suportat lucrari de subsolaj in ultimele 12 luni

14. Metode de îmbunătățire a covorului ierbos prin fertilizare

Una din cele mai importante măsuri de îmbunătățire a producțiilor pajiștilor este aplicarea de îngrășăminte chimice; organice și mixte (chimice și organice). O practică de fertilizare rațională (conform CODULUI DE BUNE PRACTICI AGRICOLE) presupune procurarea unor informații tehnico-științifice care să permită un răspuns pertinent la următoarele întrebări: •ce fel de nutrienți trebuie aplicați ?

•care sunt cantitățile adecvate din acești nutrienți?

•ce tip de îngrășăminte este indicat a fi utilizat ținând cont de condițiile de sol, de climă și de unele particularitățile?

•care sunt epocile cele mai potrivite pentru aplicare?

•care sunt tehnicile de aplicare a îngrășămintelor pe pajiști pentru a obține o eficacitate mărită?

În aplicarea îngrășămintelor pe pajiștile permanente trebuie să se țină seama de unele particularități imprimare de perenitatea culturii și de complexitatea vegetației, de numărul mai mare de recolte pe an, de modul de folosire a pajiștilor (pășunat-cosit) și nu în ultimul rând de condițiile foarte diferite de relief și altitudine.

Ținând cont de toate acestea, fertilizarea pajiștilor se realizează în cadrul unui program bine organizat.

Utilizarea îngrășămintelor chimice pe pajiști Creșterea plantelor și productivitatea pajiștilor sunt sensibil afectate de biodisponibilitatea elementelor nutritive, azotul, fosforul și potasiul fiind în general limitanții principali. O slabă aprovizionare determină o creștere lentă a plantelor și reduce în același timp concentrația acestor elemente în biomasa produsă. Într-o pajiște excesul fertilizării poate provoca dezvoltarea unei flore nitrofile în detrimentul altor specii și diminuarea sau dispariția leguminoaselor.

- **Fertilizarea cu azot.**

Pentru a adapta producția de iarbă la nevoile animalelor, fertilizarea cu azot nu se justifică decât dacă prezența leguminoaselor din pajiște este scăzută iar acestea nu pot fixa azotul necesar funcțiilor plantelor. Doza de azot nu trebuie să depășească 200 kg/ha, aplicat fracționat (2-3 repetiții).

Excepție fac solurile podzolite deosebit de sărace, cu pajiști degradate și invadate de buruieni unde se pot folosi doze de până la 250 kg/ha azot. Administrarea fracționată a dozelor mari de azot este impusă de necesitatea aprovizionării ritmice a plantelor cu elemente nutritive și de cerința folosirii cu eficiență maximă a azotului din îngrășământ, înlăturând pe cât posibil pierderile prin levigare. Epoca optimă de aplicare a îngrășămintelor cu azot este primăvara, întrucât el este mai eficient folosit de către plantele din pajiști în primele faze de vegetație, când consumul în azot este maxim. Forma îngrășământului cu azot aplicat pajiștilor trebuie să fie în funcție de reacția solului. Astfel, pe pajiștile de pe solurile acide sunt mai indicate nitrocalcarul, ureea și chiar azotatul de amoniu, în timp ce pe sărături este indicat sulfatul de amoniu. De asemenea, în regiunile cu regim pluviometric ridicat este mai indicată ureea, iar în regiunile secetoase ureea este contraindicată fiind de preferat azotatul de amoniu.

- **Fertilizarea cu fosfor.**

Dintre fertilizanții care se aplică în mod regulat pe pajiști, superfosfatul și triplu-superfosfatul sunt adesea aplicați ca și fertilizanți individuali, în timp ce fosfatul de amoniu este administrat în complex împreună cu N și/sau K.

Dozele de fosfor aplicate pe pajiști sunt în funcție de cartarea agrochimică, cert este că raportul N/P trebuie să fie de 2/0,5-1 cu excepția unor pajiști în care lipsesc leguminoasele și unde raportul trebuie să fie net în favoarea azotului (2/0,3-0,5). Epoca optimă de aplicare a îngrășămintelor cu fosfor este toamna, la sfârșitul perioadei de vegetație.

Când din anumite motive nu s-au administrat toamna, aceste îngrășăminte se pot aplica primăvara devreme pe sol înghețat. Îngrășămintele cu fosfor se aplică în general toamna, iar efectul remanent este de 2-4 ani.

- **Fertilizarea cu potasiu.**

Aplicarea unilaterală a îngrășămintelor cu potasiu pe pajiști nu duce la sporuri de producție cum nici asocierea cu azotul nu sporește producția.

Pe solurile normal aprovizionate este necesară aplicarea potasiului astfel ca raportul N/P/K să fie de 2/0,5-1/0,5 ceea ce înseamnă doze de 40-60 kg K₂O aplicate la 2-3 ani. Pe pajiștile foarte productive potasiul se va aplica anual, toamna.

- **Îngrășămintele cu microelemente.**

La plante microelementele intră în alcătuirea unor vitamine, pigmenti, a enzimelor, influențând sintezele specifice din organism. Microelementele esențiale pentru nutriția plantelor sunt: Fe, Cu, Zn, B, Mn, Mo, Co. La animale lipsa microelementelor pot provoca o serie de boli.

Epoca de administrare este primăvara devreme odată cu îngrășămintele cu azot, dar pot fi aplicate și extra – radicular, sub formă de soluție, în perioada de vegetație a plantelor.

- **Doze de îngrășămintele chimice și fracționarea lor**

Raportul optim între elementele fertilizante (nutritive) NPK pentru condițiile din țara noastră în cazul pajiștilor permanente este de 2 – 1 – 1, adică la două părți azot (N) revine o parte fosfor sub formă de P₂O₅ și o parte de potasiu sub formă de K₂O.

Îngrășămintele fosforice și potasice se aplică pe pajiști de regulă toamna, cu excepția situațiilor când folosim îngrășămintele chimice complexe NPK când PK se aplică concomitent cu N primăvara. Aplicarea unilaterală a N a dus la scăderea rezervei de P și K din sol, de aceea aplicarea acestor elemente deficitare care produc carențe în furaje, este în prezent obligatorie.

Un exemplu de fertilizare Aplicăm primăvara devreme îngrășămintele chimice complexe din formula 15 – 15 – 15, o cantitate de 330 kg/ha produs comercial pentru asigurarea unui nivel de 50 kg/ha N și aceeași

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE

cantitate de oxizi de P și K necesare pentru întreg anul, după care în completare, imediat sau după ciclurile de recoltă se aplică numai îngrășăminte azotoase cum ar fi azotatul de amoniu (33,5 % N), sau ureea (46 N) pe soluri cu reacție normală și sulfatul de amoniu (20 % N) pe soluri sărăturate.

Dozele de îngrășăminte vor ține cont de planul de fertilizare întocmit de OSPA. – anexa 13

ANEXA NR.14.– LUCRĂRILE PROPUSE A SE EXECUTA ANUAL PE FIECARE PARCELĂ

IANUARIE Nu vor fi realizate insamantari de suprafata sau suprainsamantari. Se pot face doar in cazul terenurilor degradate si doar cu specii din flora locala .

FEBRUARIE Actiuni pe teren

- Continuarea curatirii pajistilor, respectiv defrisarii vegetatiei lemnoase in "ferestrele" iernii, daca vremea o permite.
- Vegetatia nedorita trebuie adunata de pe pajiste. Transportul gunoiului de grajd si aplicarea lui. Utilizarea traditionala a gunoiului de grajd este permisa pana in echivalentul a maxim 30 kg azot substanta activa /ha .
- Aplicarea ingrasamintelor chimice complexe din formele 16-16-16 sau 22-11- 11 (NPK) pe pajistile permanente, indeosebi unde dorim să incepem pasunatul mai devreme. Desfundarea canalelor de desecare, acolo unde este cazul, daca solul nu este acoperit; Interzicerea pasunatului, indeosebi cu oile si caprele, pentru a preveni degradarea solului si rarirea prematura a covorului ierbos.

MARTIE. Actiuni pe teren

- Se continua defrisarea vegetatiei lemnoase;
- Imprastierea musuroaielor si nivelarea terenului;
- Se continua, unde este cazul, transportul si aplicarea gunoiului de grajd si al amendamentelor;
- Eliminarea excesului de umiditate temporara prin canale de desecare si al excesului permanent prin drenaje;
- Incepe plantarea arborilor pentru eliminarea umiditatii (unde este cazul - plop, salcie), umbra la animale sau delimitare tarlale (unde este cazul);
- Continua aplicarea ingrasamintelor chimice dupa topirea zapezii (unde este cazul);
- Se construiesc sau se refac drumurile de acces, pe pasune;
- Se verifica sursa de apa, in vederea asigurarii apei pentru adapast pentru animale, din rauri sau fantani.
- Se vor realiza: captari, amenajari specifice, puturi, jgheaburi etc.
- Se vor realiza (acolo unde este cazul) constructii usoare pentru adapostirea animalelor (tabere de vara). In cazul in care ele exista se va trece la dezinfectarea si repararea acestora. Adaposturile vor fi dimensionate dupa numarul animalelor iar acolo unde este cazul vor fi prevazute cu instalatii de colectare si distributie a dejectiilor si alte utilitati. •
- Se vor repara si dezinfecta stanele, saivanele

APRILIE . Actiuni in teren

- Incheierea actiunilor de imprastiere a musuroaielor, defrisarii vegetatiei lemnoase si nivelarea terenului;
- Incheierea fertilizarii cu gunoi de grajd si aplicarea amendamentelor (daca este cazul);
- Continuarea lucrarilor de imbunatatiri funciare (eliminarea excesului de umiditate);
- Continuarea aplicarii ingrasamintelor chimice (daca este cazul);
- Lucrari de suprainsamantare a pajistilor cu covor ierbos degradat (acolo unde este cazul);
- Eliminarea crengilor uscate la arborii izolati de pe pasuni;
- Finalizarea lucrarilor de plantare arbori pentru umbra, imprejmuii sau desecari biologice (acolo unde este cazul);
- Reparatii la alimentarele cu apa (puturi, jgheaburi etc) podete, drumuri, garduri de imprejmuire, adaposturi pentru animale, stani si alte dotari pentru sezonul de pasunat;

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA BOLINTIN - VALE

inceperea sezonului de pasunat pe pasuni dupa data de 20 aprilie si respectarea pasunatului pe specii si categorii de animale.

- Pasunatul incepe cand solul e bine zvantat.
- Pasunile inundate nu trebuie pasunate mai devreme de 2 saptamani de la retragerea apelor
- Respectarea incarcaturii optime de animale la hectar. Utilizatorii de pajisti au obligatia sa respecte incarcatura minima de animale pe hectar (0,3 UVM). Pasunatul se efectueaza cu maxim 1,0 UVM (Unitate Vita Mare) - maxim o bovina la hectar
- Trebuie sa se asigure o densitate optima pe intreaga suprafata, pentru prevenirea pasunatului excesiv, care conduce la reducerea ratei de refacere a pasunii, scaderea productiei de iarba si a cantitatii de iarba consumata de animale in ciclurile urmatoare de pasunat.

• Planificarea succesiunii de pasunat a tarlalelor (pasunatul continuu) cu respectarea urmatoarelor criterii:

a. conducerea turmelor pe un anumit traseu, care din cand in cand este modificat. Astfel aninnamele nu stau in acelasi loc, ci pasuneaza pe locuri diferite si in aceiasi zi si in zile diferite;.

b. pasunatul in front, in acest caz animalele sunt dirijate in deplasarea lor pe pasune de catre un cioban ce le permite inaintarea numai pe masura consumarii plantelor;

c. pasunatul continuu (liber) intensiv simplificat unde parcelarea este redusa in mod substantial la 1-2 parcele, delimitate prin bariere naturale (canal, albia unui rau, garduri de arbusti), drumuri, semne conventionale sau prin garduri,

Cu efect direct asupra diminuarii cheltuielilor ocazionale de parcelare si alimentare cu apa.

MAI

Se respecta pasunatul cu speciile de animale (oi, vaci, cal) stabilite anterior, pentru a preveni reducerea potentialului productiv al pajistii si afectarea calitatii acesteia.

IUNIE Actiuni pe teren

Incepe campania de combatere a principalelor buruieni din pajistile, respectiv plantele neconsumate de animale.

Incepe recoltarea fanetelor si conservarea furajelor sub forma de siloz, semisiloz si fan, in functie de regimul pluviometric si dotarea fermelor.

IULIE

Cositul trebuie efectuat, realizat in etape. O banda necosita de 3 metri va fi lasata pe marginile fiecărei parcele, aceasta banda poate fi cosita dupa 1 septembrie.

Masa vegetala cosita trebuie adunata de pe suprafata fanetei nu mai tarziu de doua saptamani de la efectuarea cositului .

Cositul se va realiza dinspre interiorul parcelei spre exteriorul acesteia. O banda necosita sau nepasunata de 3 metri va fi lasata pe marginile fiecărei parcele. Aceasta banda poate fi cosita / pasunata dupa 1 septembrie .

Folosirea mixta - pasunatul permis dupa prima coasa . Iarba cosita se aduna in maxim 2 saptamani de la cosire

AUGUST

- Cositul resturilor neconsumate si imprastierea dejectiilor solide, dupa fiecare ciclu de pasunat;
- Aplicarea faziala a azotului pentru pajistile
- Agricultorii care utilizeaza pajisti permanente nu trebuie să arda vegetatia, inclusiv iarba ramasa dupa cositul pajisti , obiectivul acestei conditii fiind mentinerea unui nivel minim de intretinere a solului prin protejarea pajistilor permanente.
- Mentinerea pajistilor permanente, prin asigurarea unui nivel minim de pasunat sau cosirea lor cel putin o data pe an .

SEPTEMBRIE

• Niciun tip de îngrășământ nu poate fi aplicat pe terenuri acoperite de zapada, pe terenuri cu apă în exces sau pe terenuri înghetate. (Ordin Comun 1182/1270/2005, cerințe pentru zonele vulnerabile la nitrati). Nu vor fi folosiți fertilizatori în apropierea resurselor de apă în conformitate cu următoarele indicații:

1. Fertilizator solid — nu mai aproape de 6 m de apă.
2. Fertilizator lichid — nu mai aproape de 30 m de apă.

3. În apropierea stațiilor de captare a apei potabile, nu va fi folosit nici un tip de fertilizator la o distanță mai mică de 100 m față de stația de captare a apei.

OCTOMBRIE

La sfârșitul lunii animalele se pregătesc să iasă de pe pășuni;

NOIEMBRIE- Este interzis a se intra cu animalele în pășuni, plantele din covorul vegetal au nevoie de o perioadă de repaus.

DECEMBRIE - Este interzis a se intra cu animalele în pășuni, plantele din covorul vegetal au nevoie de o perioadă de repaus.

Amestecuri de ierburi recomandate pentru reînsămânțarea sau supraînsămânțarea pășunilor

Alegerea amestecurilor de ierburi

Pe pășunile de deal, situate pe versanți cu țelina rărită, discontinuă, situație întâlnită și pe pășunile din **localitatea BOLINTIN - VALE**, supraînsămânțarea sau "regenerarea parțială" constituie principala metodă de îmbunătățire a covorului ierbos.

Pentru supraînsămânțare este suficientă o prelucrare la suprafața solului pe 2-5 cm cu ajutorul grapelor cu disc sau colți rigizi.

Epocile de supraînsămânțare se efectuează atât primăvara cât și în luna august până la începutul lunii septembrie.

Pășunile supraînsămânțate primăvara nu se pășunează cel puțin 1-2 cicluri, iar cele supraînsămânțate toamna, se vor pășuna la momentul optim, în primăvara anului următor.

La stabilirea amestecurilor se vor lua în considerare speciile mai valoroase existente în covorul ierbos, care se vor completa prin supraînsămânțare cu altele, pentru realizarea unui echilibru între graminee cu talie înaltă și cele cu talie scundă.

Înlocuirea pășunilor naturale degradate cu pășuni semănate, adică reînsămânțarea pășunilor se face numai în cazul când metodele de îmbunătățire prin mijloace de suprafață (fertilizare, amendare, supraînsămânțarea) nu dau rezultatele scontate.

Formarea amestecurilor de graminee și leguminoase

După ce s-a hotărât ce metodă de refacere (totală sau parțială) se alege, în funcție de condițiile naturale și scopul propus, se stabilește un amestec de graminee și leguminoase perene pentru pășuni.

Graminee perene:

Agropyron pectiniforme – pir cristat

Bromus inermis – obsigă nearistată

Dactylis glomerata – golomăț

Festuca arundinacea – păiuș înalt

Festuca rubra – păiuș roșu

Lolium perenne – raigras peren

Phalaris arundinacea – ierbăluță

Phleum pratense – timoftică

Poa pratensis – firuță

Leguminoase perene:

Lotus corniculatus – ghizdei

Medicago sativa – lucerna albastră

Onobrychis viicifolia – sparceță

Trifolium hybridum – trifoi corcit

Trifolium pratense – trifoi roșu

Trifolium repens - trifoi alb

După alegerea asociațiilor de bază, pentru regim de fâneață, formate dintr-o graminee perenă ce asigură volumul producției de furaj și o leguminoasă perenă de pajiști, ce asigură calitatea furajeră și azotul biologic, în funcție de condițiile staționale, sistem de cultură și mod de folosință, se mai adaugă alte specii ca păiușul de livezi pentru plasticitate ecologică și de folosire, păiușul înalt pentru robustețe la modificări climatice, pirul crestat pentru rezistență la secetă, raigrasul peren, firuța și trifoiul alb pentru rezistență la pășunat.

După alegerea amestecului de ierburi, se trece la următoarea fază de stabilire a raportului dintre graminee și leguminoase, care de regulă este de 60-80 % graminee și 20-40 % leguminoase. Pentru supraînsămânțarea pajiștilor degradate cantitățile de sămânță se reduc cu 30-50 % din norma pentru pajiștile semănate.

După destinația care i se stabilește pajiștei la înființare și durata menținerii ei în cultură, amestecurile se diferențiază în trei categorii:

- amestecuri pentru pajiști cu durată scurtă, folosite ca fânețe;
- amestecuri pentru pajiști cu durată medie, folosite mixt;
- amestecuri pentru pajiști cu durată mare, folosite mai ales ca pășuni.

În cazul pajiștilor de scurtă durată se introduc în amestec 2-3 specii de ierburi, din care o leguminoasă și 1-2 graminee. În acest caz pășunea se menține 2-3 ani și se folosește în exclusivitate prin cosit.

Pajiștile cu durată mijlocie de folosință sunt alcătuite din 3-4 specii, din care una sau două leguminoase. Se folosesc de obicei mixt, începând cu anul al doilea de vegetație și se mențin 4-6 ani.

Din ultima categorie fac parte pășunile însămânțate cu amestecuri compuse dintr-un număr mare de specii, 4-5, a căror durată de folosință depășește 7-8 ani.

Pentru pajiștile folosite prin cosit se aleg specii de talie înaltă, care au multe frunze și o capacitate mare de regenerare. La înființarea pajiștilor folosite prin pășunat, amestecurile vor fi predominante de plante cu talie joasă și mijlocie, caracterizate prin vivacitate mare, bogate în frunze bazale, care formează un covor vegetal elastic, rezistent la călcat și care au o bună capacitate de regenerare.

Principiile care stau la baza alcătuirii amestecurilor sunt următoarele:

- stabilirea duratei amestecului și a modului de exploatare;
- stabilirea procentului de participare al gramineelor și leguminoaselor perene în funcție de tipul amestecului;
- stabilirea numărului total de specii pentru tipul respectiv de amestec;
- stabilirea numărului de specii pentru fiecare grupă – graminee și leguminoase;
- stabilirea procentului de participare în amestec al fiecarei specii;
- calcularea cantității de sămânță pentru fiecare specie în funcție de procentul de participare în amestec. sămânță.

Recomandări

Practicarea unor variante de raționalizare a pășunatului continuu:

- conducerea turmelor pe un anumit traseu, care din când în când este modificat. Astfel animalele nu stau în aceleași loc, ci pășunează pe locuri diferite și în aceeași zi și în zile diferite;
- pășunatul în front. în acest caz animalele sunt dirijate în deplasarea lor pe pășune de către un cioban ce le permite înaintarea numai pe măsura consumării suficiente a plantelor;
- pășunatul continuu (liber) intensiv simplificat unde parcelarea este redusă în mod substanțial la 1-2 parcele cu efect direct asupra diminuării cheltuielilor ocazionale de parcelare și alimentare cu apă.

În momentul în care producția pajiștii se va îmbunătăți considerabil se va putea trece la pasunatul în tarlale. Are ca principiu împărțirea pășunii în tarlale și organizarea unui pășunat rațional, pe anumite unități de exploatare succesivă. Pășunatul rațional pe tarlale (prin. Organizarea rotație). pășunat rațional (prin rotație) presupune stabilirea numărului de parcele (tarlale) în care se împarte pajiștea, suprafața acestora și durata de timp cât stau animalele pe tarla.

În această metodă pășunea este păscută doar pentru anumite perioade, intercalate cu pauze care permit refacerea plantelor din pajiști (25-30 de zile). Ciclul de pășunat se referă la

durata de reface a pajiştii şi durata păşunatului pe o tarla. Astfel în intervalul de păşunat de 150 de zile ,avem 3-4 cicluri de păşunat în funcţie de evoluţia factorilor climatici.

Aceasta prima variantă prezintă - păşunatul dozat,metodă cu mai multe variante: pe care o recomandăm pentru pajiştile permanente, cu producţii mai mici de 8 t/ha m.v. , se referă la atribuirea unei suprafeţe mai mari de păşune, pe care animalele stau o perioada mai lungă de timp. Suprafaţa tarlalei se calculează în funcţie de producţia varianta intensivă - a păşunatului raţional păşunii,-de numărul de animale. Tarlalele sunt utilizate în succesiune.

După stabilirea numărului de tarlale şi a suprafeţelor acestora se trece la delimitarea tarlalelor. Delimitarea tarlalelor — se realizează prin formele naturale ale reliefului (râuri, vai) vegetaţia lemnoasă existentă (liziere, pâlcuri de arbori), drumuri, sennne convenţionale sau prin garduri.

Gardurile fixe sunt formate din stâlpi înalţi de 1,5 m de la suprafaţa solului, depărtaţi între ei la 3-4 m, pe care se fixează 3- 4 rânduri de sârmă ghimpată sau gardurile interioare pot avea numai două rânduri de sârmă. Gardurile fixe sunt costisitoare şi necesită lucrări permanente de întreţinere.

Timpul de păşunat pe tarla prezintă de asemenea o importanţă deosebită. Se cunoaste faptul că animalele erbivore reuşesc, în câteva ore, să-şi procure necesarul de hrană, în rest se plimbă băătorind iarba şi solul. De aceea este indicat să se păşuneze dimineaţa 3-4 ore, să se întrerupă păşunatul 2-4 ore (timp în care animalele se odihnesc şi beau apă) şi să se reia după - amiaza. Păşunea se menţine la un nivel productiv ridicat prin fertilizarea periodică, la fiecare 3 -4 săptămâni cu îngrăşăminte pe bază de azot, în doze de 50-60 kg/ha N În timpul administrării îngrăşămintelor nu se întrerupe păşunatul. Excepţie fac pajiştile care sunt sub angajament. APIA. La acestea fertilizarea se va face în funcţie de recomandările din pachetul accesat.

Avantaje sistemului raţional :

- se limitează timpul petrecut de animale pe un anumit teritoriu;
- sporeşte producţia păşunilor ca urmare a faptului că plantele după folosire au timp pentru refacere;
- ciclurile de păşunat determina o uniformizare a producţiilor în decursul perioadei de vegetaţie;
- înlăturarea păşunatului selectiv prin faptul că animalele sunt obligate să consume toate speciile, adică atât cele valoroase cât şi cele nevaloroase,ceea ce face că procentul de buruieni să se reducă şi deci să îmbunătăţească compoziţia floristică a pajiştii;
- folosirea uniformă a întregii suprafeţe de păşunat, nemaieexistând suprafeţe subpăşunate (cu plante nevaloroase) sau suprapăşunate (cu plante valoroase);
- sporeşte gradul de consumabilitate al plantelor;
- posibilitatea aplicării lucrărilor de îmbunătăţire a pajiştilor, inclusiv fertilizare, irigare etc.;
- animalele nu distrug ţelina şi în consecinţă nu se declanşează fenomene erozionale;
- obţinerea unor producţii mai mari la animale (lapte, carne) prin faptul că au la dispoziţie tot timpul furajul în cantitatea şi de calitate corespunzătoare;
- prevenirea îmbolnăvirii animalelor de parazitoze pentru că în intervalul de 25-30 zile cât animalele lipsesc de pe tarla ouăle şi larvele paraziţilor sunt omorâte de acţiunea razelor solare;
- posibilitatea grupării animalelor pe categorii omogene, ceea ce prezintă mari avantaje din punct de vedere tehnic, economic şi organizatoric.

În termen de 3 ani se impune suprainsamantarea în totalitate a suprafeţei de pasune .

BIBLIOGRAFIE

1. COJOCARIU LUMINIȚA, 2014 – Cultura pajiștilor și a plantelor furajere, note de curs (suport electronic).
2. COSTE I., 1998 – Botanica, Morfologia și anatomia plantelor, Tipografia Agroprint, Timișoara USAMVB.
3. HORABLAGA M., COJOCARIU LUMINIȚA, 2010 –Managementul pajiștilor și al plantelor furajere, Eurostampa Timișoara.
4. MARUSCA T. MOCANU V., HAȘ E., TOD MONICA, ANDREOIU ANDREEA, DRAGOȘ MARCELA, BLAJ V, ENE T., SILISTRU D, ICHIM E, ZEVEDEI P., CONSTANTINESCU C., TOD S.: Ghid de întocmire a amenajamentelor pastorale, Editura Capolovoro, Brașov.
5. MOISUC A., SAMFIRA I., CARRERE P., 2001 – Pajiști naturale și exploatații ecologice, Editura Agroprint Timișoara.
6. MOISUC AL., SAMFIRA I., CARRERE P., 2001, Pajiști naturale și exploatații ecologice, Editura Agroprint.
7. ROTAR I., 1997 – Cultura pajiștilor, Ed. Agronomia Cluj-Napoca.
8. ROTAR I., VIDICAN ROXANA, SIMA N., 2005 – Cultura pajistilor si a plantelor furajere, Ghid practic, Editura Risoprint Cluj Napoca, ISBN 973-656-828-8.
9. SAMOILĂ Z., SAFTA I., GRIGORE S., POPA T., LAUER C., TEACI D., CREȘAN I., COSTE I., ARVAT N., OLTEANU D., CRISTOI I., 1979 - Pajiștile din Banat sporirea producției și îmbunătățirea calității lor, Editura, Redacția de propagandă tehnică agricolă, București,
10. Ordonanța de urgență a Guvernului - OUG nr. 34/2013 (act publicat în monitorul oficial nr. 267 din 13 mai 2013)
11. Ordin nr. 544 din 21 iunie 2013 - Metodologia de calcul al încărcăturii optime de animale pe hectar de pajiște, emis de MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE (act publicat în monitorul oficial nr. 386 din 28 iunie 2013).
12. Hotărârea Guvernului nr. 1064, din 11 decembrie 2013 - Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, document emis de Guvernul României (act publicat în monitorul oficial nr. 833 din 24 decembrie 2013).
13. Hotărârea nr. 78/2015 privind modificarea și completarea Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.064/2013.

AMENAJAMENT PASTORAL COMUNA BOLINTIN - VALE

Prezentul proiect de Amenajament pastoral pentru
BOLINTIN - VALE
din Judetul Giurgiu cuprinde un numar de 47
pagini si numerotate de la 1 la 47

Lucrare realizata de Grupul de lucru constituit in baza
OUG 34/2013 si a HG 78/2015

DIRECTIA PENTRU
AGRICULTURA JUDETEANA
GIURGIU

PRIMARIA BOLINTIN VALE



SECRETAR GENERAL

Intocmit ,
Mitroi Florentina
Conform Deciziei 125/2017